YIL : 1
13
KASIM
1963

haftalık politik-sosyal mizah gazetesi

DİRENCİ1 _ MELİH41

AMCABEY

CİLT : 1
SAYI : 4
100
KURUŞ

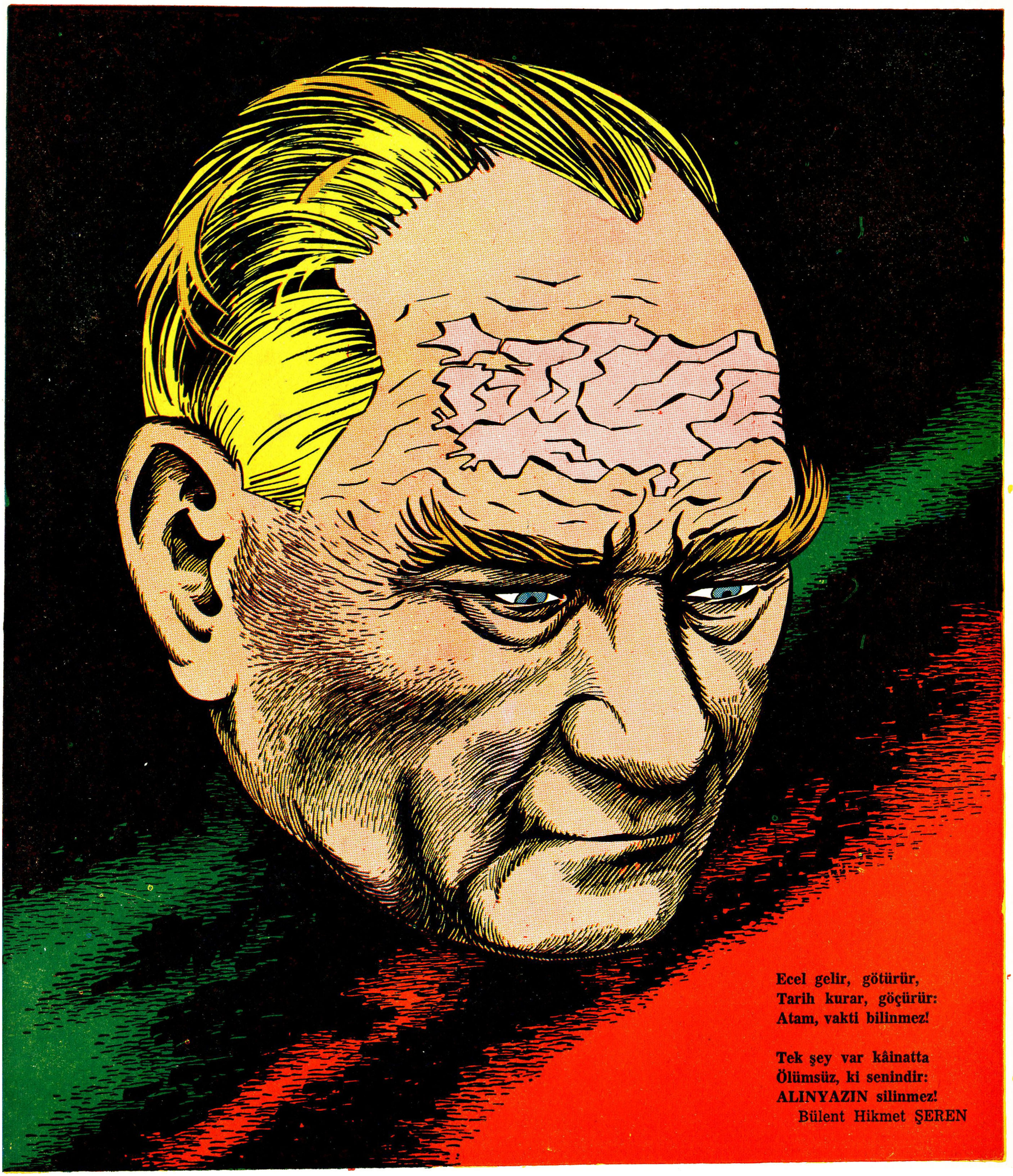

Ecel gelir, götürür,
Tarih kurar, göçürür:
Atam, vakti bilinmez!

Tek şey var kâinatta
Ölümsüz, ki senindir:
ALINYAZIN silinmez!
Bülent Hikmet ŞEREN

Amcabey Haftalık Politik - Sosyal Mizah Gazetesi

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 4 — 13 Kasım 1963 Çarşamba

İLK KURUCUSU :

CEMAL NÂDİR GÜLER

SAHİBİ
Bülent Hikmet ŞEREN
Yazı İşleri Müdürü :
Mustafa YALÇINER
Sekreter :
Vedat SAYGEL

ADRES : Cağaloğlu, Himaye-i Etfal Sokak, Emek Han, Kat: 2, No: 17, Telefon : 22 05 24 - 17
ABONE BEDELİ : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira.
İLÂN FİATI : Kapak içi senti mi 20, iç sayfalar 30 liradır.

YAZARLARI :

M. Samim AKAY
Kenan AKINCI
Şakir BALKI
Şemsi BELLİ
Necmettin DELİORMAN
Necdet Rüştü EFE
Burhan ESEN
Orhan KEMÂL
Güzin SAYAR
Vedat SAYGEL
Bülent Hikmet ŞEREN
Mustafa EREMEKTAR
Yurdaer KALAYCI
Vedat ÜRETÜRK

ÇİZERLERİ :

Zeki BEYNER
Mehmet POLAT
Necmi RIZA
Burhan SOLUKÇU
Bülent ŞEREN
Mim UYKUSUZ
Cemil YÜREKLİ

★ Bu sayının iç dizgi ve baskısı ERCAN Matbaasında, Kapak baskısı KARADENİZ Matbaasında yapılmıştır.

GÜNEŞ

SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ

Sermayesi: 2.500.000 TL.

Kurucuları :
Vakıflar Bankası — Toprak Mahsulleri Ofisi
İstanbul Bankası

— Yangın
— Kaza
— Trafik
— Nakliyat
— Hayat

Bütün sigortalarınız için emrinizdedir.

ADRES : Vakıf İş Han Bahçekapı — İSTANBUL
TEL : Müdüriyet : 22 76 22
Servisler : 22 53 01 — 22 37 38 — 22 13 71

(Amca : 10)

Hayat
Nakliyat
Yangın
Kaza
Cam
Dolu
Hayvan
Zirai

Şeker Sigorta

HER ŞEHİRDE - HER BRANŞTA

(Amca : 11)

Bir aday, seçimlerde kazanırsa, genelev açacakmış!.. (Gazeteler)

— **Kazanırsam, benden ne istersin sevgilim?..**
— **Açacağın genelevin sermayesine hissedar olmayı!..**

Bizden Diri!

Ölen, bizmişiz meğer! Biz O'nsuz kalmamışız, O yirmi beş yıldır biz'siz yaşıyormuş...

Elimize bıraktığı büyük emaneti ne yapacağımızı bilmemenin şaşkınlığı içinde, bir çeyrek asrı O'nu aramakla tüketmişiz!

O, sağlığını, bizim gibi, aramakla tüketmedi. O, bilen adamdı. Bildiklerini yapıyordu...

Biz, bilmediklerimizi yapmak için çareler arıyoruz!

O'nun düşünceleri, neticelerdi...

Biz, sebepleri anlamak için kafa patlatıyoruz!

O, tükenmeyen hızını, istediği yöne kolaylıkla veriyordu...

Biz, hız almak için yön soruşturuyoruz!

O, milletin yarın isteyeceğini bugünden hazırlıyor, istekleri doğarken karşılıyordu...

Biz, bugünün isteklerini, yarın da karşılayamıyacağımızı bilmenin ümitsizliği içinde çırpınıyoruz!

O'nun işaret ettiği noktalarda, mutlaka bir hedef bulunuyordu..

Biz, gözümüze giren hedefleri gösterecek parmak bulamıyoruz!

O, kuvvetini halktan alıp, halkın içinde büyüyordu...

Biz, zayıflıklarımızla halkın içinde küçülüyoruz!

O, milletin gözüyle görür, yürürdü...

Biz, kendi körlüğümüzü milletin gözlerine aşılama çabasındayız!

O, toplumu her gün biraz daha birleştiriyordu...

Biz, fertleri birbirinden ayırıyoruz!

O, her yeni adımıyla daha sağlam bir zemin bulurdu...

Biz, emekledikçe batıyoruz!

Hülâsa:

O, kendisine benziyordu...

Biz, bize benziyoruz!

Sonra... Bütün bunları duya duya, bile bile, ne yapıyoruz beyler?...

Söyleyim, bu durumda yapılacak en komik şeyi: Matem tutuyoruz!

.....

Efendiler!

O'nun ölüsü, bizden diri yaşıyor... Buna inanınız ve lütfen ağlaşmayı keserek, hiç olmazsa O'nu, bizim ölüşümüze ağlatmayınız...

Başka ihsan istemez!

Bülent Hikmet ŞEREN

ATAM... BİZİ AFFETME!

AMCABEY

Huyu benzemesin

Törende doğan bir yavruya, Cumhuriyet adı verilmiş. Uzun ömürlü olmasını dilerken, anne ve babasına bazı hususları hatırlatmadan edemiyeceğiz. Aman kimsenin kucağına vermeyin. Her tutan Arapça bir «Kırk bir buçuk maşallah», her okşayan Arapça bir «El Rızkel Allah» asa asa, iki günde Cumhuriyetimize çevirirler vallahi!

Hep askıdadır

Gazeteler, haberi müjde gibi veriyor: Seçmen listeleri askıda.

Bu hep böyledir. Önce seçmen listeleri askıya alınır, sonra seçmenin meseleleri!

Sap hazır balta yok

Bursa'da, Hiçbir Baltaya Sap Olamıyanlar Cemiyeti kurulmuş.

Desenize bütün ümidini seçimlere bağlayıp nutuk çeken siyasîleri, seçimlerden sonra karşımızda balta sapı olarak göreceğiz.

Şükür bitirdik

Cibali'de Orman İşletme Şubesi kül olmuş!

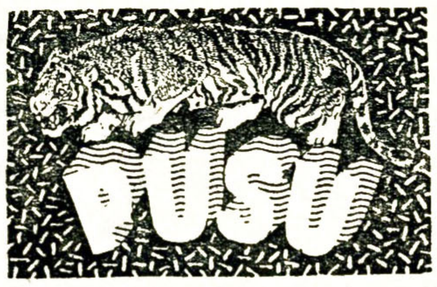

Bekleniyordu zaten. Önce ormanlarımız duman oldu; eh orman bitince de, işletmesi kül!..

Önce düşün

İlk açıkvaha toplantısında, «Parti olarak huzurunuza tahakkuku imkânsız vaadlerle gelmiyoruz» diyen M.P. sözcüsü, konuşmasını şu kelimelerle bitirmiş: «İstanbul'u koruyan bir ilâhî kuvvet var.»

Biz de soruyoruz: A efendim, ilâhî bir kuvvetle idare edilen şehre, Belediye Başkanının ne lüzumu var?

Burada buluşurlar

Gazetelerin hemen hepsinde bir haber: Öğretmen adayları taşraya gitmiyor!

Aman efendim İstanbul doldu, taştı! Zaten taşrada, kaç taşralı var?

Vedat SAYGEL

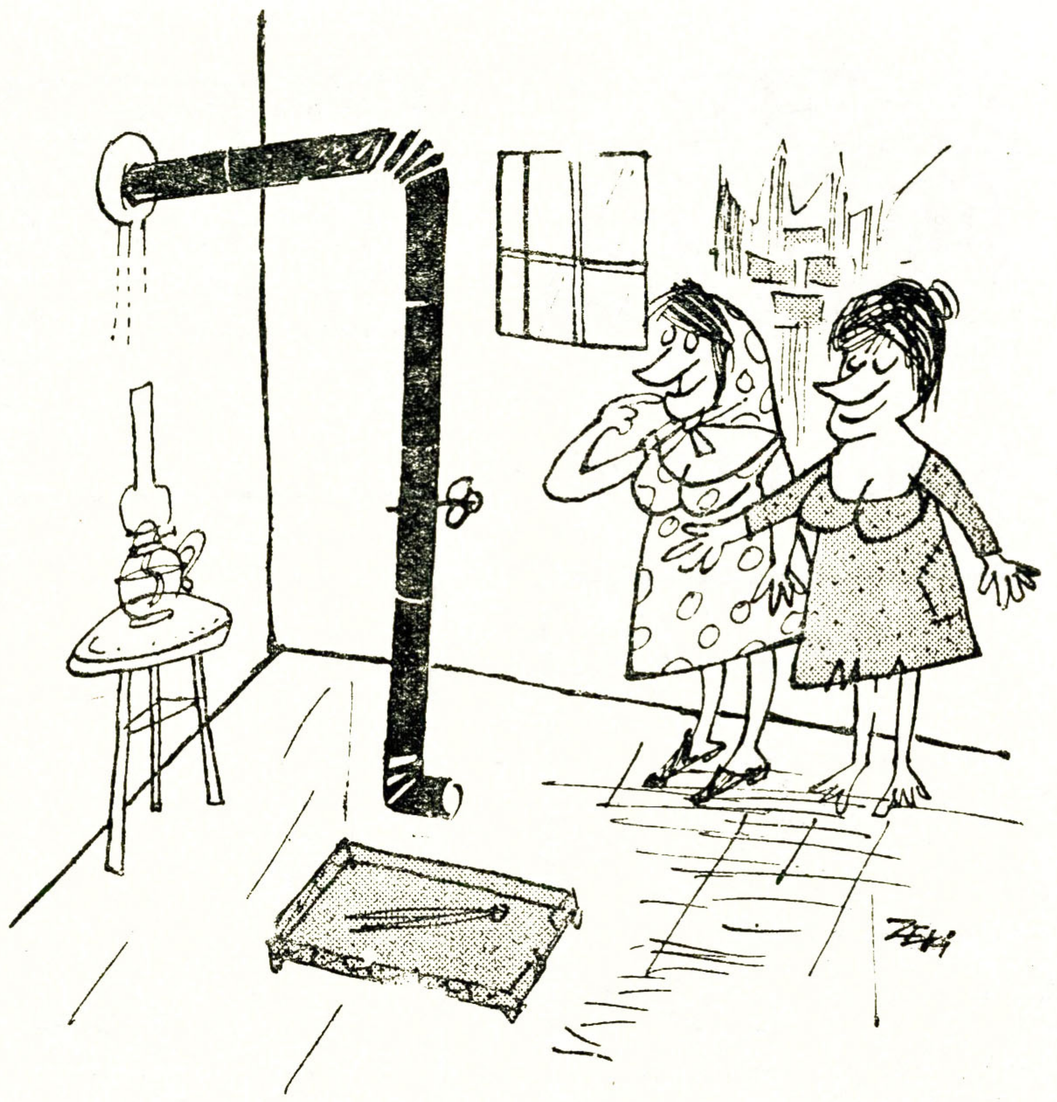

— Kaç kıştır sadece boru kuruyoruz... Bir türlü sobaya sıra gelmiyor!

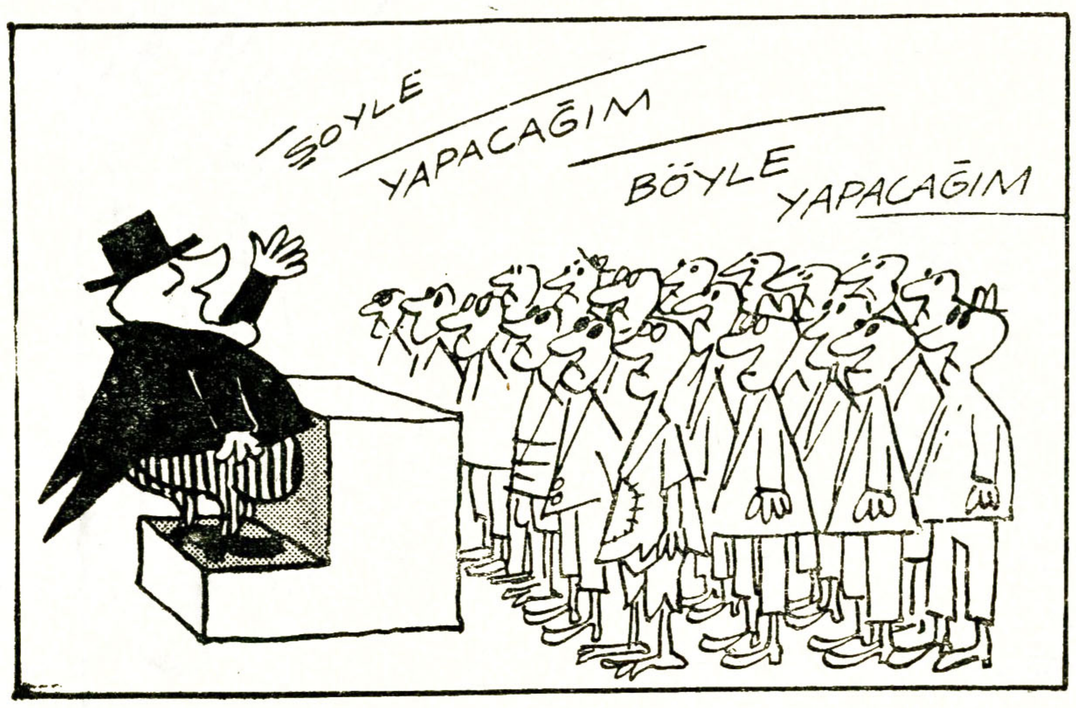

YAZISIZ

DEMOKRASİ MARŞI

Vatan, millet, hürriyet, mutluluk diye diye,
Yalnayak, başıkabak girdik demokrasiye!
Yanlış yola sapmadık şaşmayan aklımızla,
Geçtik ayı, yıldızı, güneşteyiz bu hızla!
Ne çıkar bu uğurda cayır cayır yansak biz,
Kendimizi âlemin tek hâkimi sansak biz!
Biz istersek bir yılda, bir asırlık yaşarız,
Tarihten önce vardık, tarihten sonra varız!

Devrilen bir ağacın gövdesini oymuşuz,
Adını besmeleyle Demokrasi koymuşuz!
Salmışız enginlere bu dümensiz kayığı,
Dalmışız dalgalara, görünmez olmuş kıyı!
Batsak ta biz, çıksak ta dönmeyiz bu seferden,
Göğe yelken açarız, suyun bittiği yerden!
Dünya bize dar gelir, sonsuzluğa taşarız,
Tarihten önce vardık, tarihten sonra varız!

Tahir Nedim

SEÇİM MARŞI

Gözümüzü yumarız, ağzımızı açarız,
Memlekete cennetten mutluluklar saçarız!
Kürsülerde tepinmek, nutuk atmak işimiz,
Vatan, millet uğruna neler, neler çektik biz.
Aklımıza geleni atarız, tuttururuz,
Seçmenlere, daha çok, dolmalar yuttururuz!
Siyasete şan veren, şaklaban adaylarız,
Tarihten önce vardık, tarihten sonra varız!

Biz olmasak bu millet, aç kalır, susuz kalır,
Harmanını yel alır, tarlasını sel alır!
Duamız berekâtı yeşillenir ağaçlar,
Biz olmasak yerlere, göklere sığmaz açlar!
Zenginlere bel kırar, fakirleri soy deriz,
Fakirlere vaadler verir, verir, oy deriz.
Bir seçimde, bin geçim sağlayan adaylarız,
Tarihten önce vardık, tarihten sonra varız!

Tahir Nedim

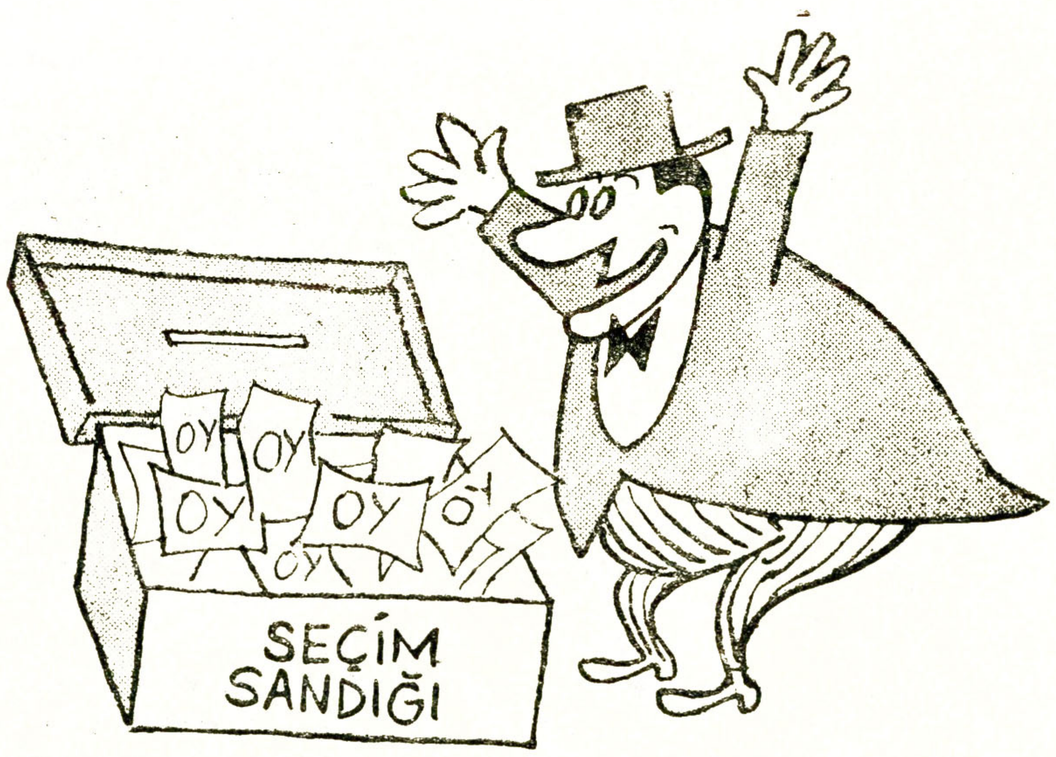

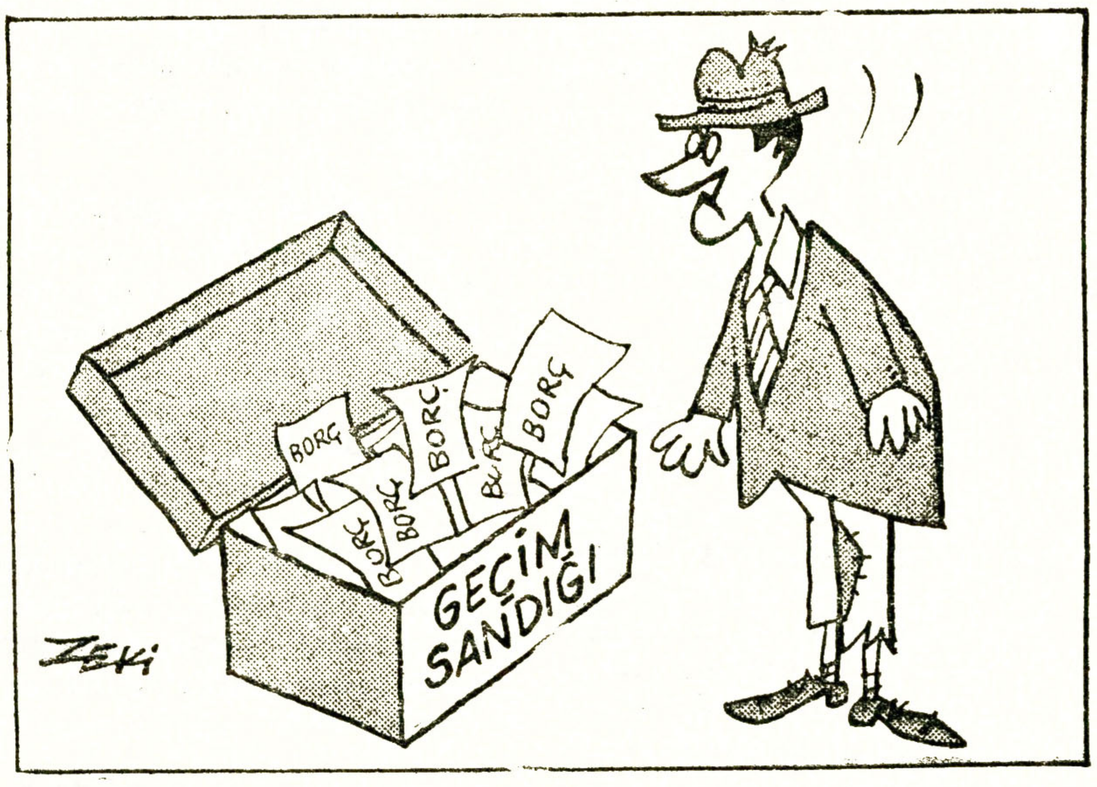

GÖBEKTAŞI

Politikacı aklı

Bir aday, yapıp edeceklerini sayıp döktükten sonra:

— «Bizim parti çok sıcaktır,» diyerek sözlerine son vermiş...

Aklınca; kışın kapısından içeri girdiğimiz şu sıralarda, bizi soğukla tehdit edip oyumuzu alacak, güya kışta kıyamette üşümekten kurtaracak... Zatürree falan olmıyacağız... Zira sayın adayın partisi çok sıcaktır. Bütün memleketi ısıtacak, kış yüzü görmiyeceğiz...

A benim cânım adayım... Bizim memlekette soğuk parti var mıdır?.. Hepsi de maaşallah birbirinden sıcaktır. Görmüyor musunuz yıllardanberi vatandaşları nasıl da terletiyorlar...

Mâlûmu ilâma ne lüzum var?...

★

Kendi Nerede?

İstanbul Hemşehriler Cemiyeti İdare Heyetinde, İstanbullu kimse yok.

İstanbul için hazırlanan şehir raporu da ortada yok.

Bu yokluklar içinde varsak, Allah bizleri korusun.

Doğu - Batı

İngiltere Başbakanı söylev verirken sırt üstü düşmüş...

İşte Doğu ile Batı arasındaki fark...

Doğudaki politikacı beyin üstü gider... Batıdaki de olsa olsa sırt üstü...

★

Çapanoğlu

İngiltere Başbakanı Sir Alec Douglas - Home, yaptığı bir konuşmada açık açık: «Atalarının İskoçya'nın en azılı davar hırsızları olduğunu» iddia etmiştir.

Bir başbakanın ataları davar hırsızı olursa... Aman, aman demek ki politikacıların geçmişini pek kurcalamamalı imiş...

Ucu yakın tarihimize kadar gelir...

★

Fesubhanallah...

Gazeteler yazdılar: Dar gelirlilere ev temin edilecekmiş...

Güler misiniz, ağlar mısınız?...

Sen bir kira kanununu çıkarama... Kiracıları mülk sahiplerine boğdur, ondan sonra da kalk «dar gelirlilere ev temin edeceğim» de...

Fesubhanallah... Fesubhanallah...

M. Samim AKAY

YAZISIZ

ALMANCA ÖĞRENİYORUZ!

Kenan Akıncı

Kahve kapı eşiğine kadar dolu. Sigara dumanı, öksürük, çeşitli perdeden konuşmalar... Kahveci Meço İsmail de yeni aldığı transistorlu radyoyu sonuna kadar açmış...

Radyoda dinî bir sohbet var. Devam ediyor konuşan:

— ... ve kâmil insan!..

Kör Rıza Yamalı Kâmil'i uyarıyor:

— Len Kâmil!.. Sallama kulaklarını İdiriz'in boz eşşee gibi de dinne. İradyo sana söylüyo bak.. Kâmil de insandır ilişmeyin çocaa diyo.

Kâmil'in yanında oturan Çomak Hasan bir radyoya bir Kör Rıza'ya bakıyor:

— Ulen bu transistorlular bambaşka be. Nirden görüp biliyo Kâmil'e sataştıklarını da, oynamayın çocuklan diyo...

Kâmil dayanamadı, kükredi:

— Hadi be, herüf nirden görcek beni burda da Angara'dan bana lâf atcek? Sersem sersem gonuşmayın!

Kör Rıza daha beter kükredi:

— Oğlum senin bi şeyden haberin yok be!.. Ülen herif yıldızda olup biteni görüyo be! Sen burda oturmuşsun gabak gibi gahvenin ortalık yerine de seni mi görmicek?..

Bu sırada Yamuk Nuri girdi içeri. Elinde küçük bir tomar kâğıt... Yabancı ülkelere işçi göndermeyi vâdeden uydurma bürolardan birinden onbeş lira ödemeli gelen kâğıtlar. Nuri, o kâğıtların ne olduğunu sorsunlar diye bekledi. Merakla bakan çok oldu ama kimse sormadı aksi gibi. O da doğru Hıdır amca'nın yanına gitti, oturdu.

— Dayı, gidiyoz gayrı..

— Nirye lan?

— Alamanyaya gidiyoz..

— Dime lan!..

— Vallaha gidiyoz dayı.. Aha kâğatlar...

Dayı kâğıtları aldı, baktı. Okuma yazma bildiğinden değil; ilgi gösterisi... Dayının ilgisine önce yakındakiler sonra bütün kahve katıldı.

— Bu Alamanlar ne çok işçi alıyo be..

— Ne kurnaz Alaman onnar. İşçilik için değel, döl kapmak için adam alıyo bizden..

— Nuri'nin nesinden döl alcek be. Herifin kendine hayrı yok, yolda zor yörüyo...

— Orası belli olmaz. Yamuk garpuzdan çekirdek bırakıyon da, sonra garpuzlar hep yamuk mu oluyo!

— Olmasın, sen garpuzun yamuğunnan adamın yamuğunu bir mi dutuyon?..

Onlar tartışırken Hıdır dayı akıl veriyordu Nuriye:

— Aman orda tıkkat et, aptesanede beş takkadan çok durma.

— Neden?

— Beş takkayı geçirttirdin miydi ansızın her yanından sular dökülür.

— Allah Allah!.. Gabız olunca yandık desene!..

— Ben görmedim a Mâcır öyle diyo. İşçiler kaytarmasın deye ne fen düşünmüş herifler bak.. Maacır ordayken Yahudileri sabun yaparlarmış.. Heriflerde fene bak. İnsandan sabun yapıyo. Çağırın Maacır'ı da anlatsın size.

Muhacir'e seslendiler. Kahvenin önündeydi, geldi. İkinci Dünya Savaşında Yunan ordusundayken Almanlara esir düşen ve Almanya'ya götürülen Muhacir, tekrar önem kazanmıştı... Kendi halinde bir adamcağızdı ama Almanya'dan söz açıldı mı bütün köylü itiraz etmeden dinlerdi onu.

Nuri'nin gideceğini ona da anlattılar.

— Alamanca, dedi. Alamanca'yı üğrencen gerisi kolay...

Gençlerden biri sordu:

— Maacır ağa sen Alamanca biliyon mu?

Oysa defalarca göstermişti Almanca bildiğini. Cevap vermeden şöyle bir baktı, döndü. Başka biri:

— Maacır ağa Alamannar Angara'ya ne dirler be?

— Berlin derler...

— Ahmet ne dimek Alamanca?

— Mehmet dimek. Bizim kampta bi Ahmet vardı, Alaman löbetçisi ona hep Mehmet derdi.

— Golay be.. Hasan'a ne dirler?

— Hüsiyin dirler. Hasan deye bi argadaş vardı, löbetçi ona Hüsiyin derdi.

— Hüsiyin ne dimek?

— Ali...

— Hoppalaa, ulen çok golay be... Angarası biraz zorcana ama öbürleri golay...

Muhacır epey kelime öğretti o gece. Şimdi üç aydır bütün köy Nuriyle birlikte harıl harıl Almanca çalışıyor. Epey de öğrendiler.

BİR HAFTA BÖYLE GEÇTİ...

Fabrikası bizde

Bir kalb uzmanı, «Uzun yaşamanın şartı, gevşeyip rahatlamaktır» demiş.

Hemen hatırlatalım: Gevşeyip rahatlamanın şartı da, bizim koalisyona girebilmektedir!

Bağ meselesi

Gümüşpala, Sivas'ta yaptığı bir konuşmada, «Ordu, demokrasiye bağlıdır.» demiş.

Haklısınız paşam. Ordu, demokrasiye bağlıdır. Gençlik, demokrasiye bağlıdır. Millet, demokrasiye bağlıdır. Yalnız, kendi çıkardığı gazetesinde 29 Ekim günü, Cumhuriyet Bayramımızdan tek kelime ile bahsetmiyen milletvekiliniz Soğuoğlu gibi ipini koparmışlar var aranızda. Hani biraz parti olarak kendiniz de bağlansanız...

Oturacak hal mi kaldı?

352 işçi oturma grevi yapıyormuş.

Biz, oturanların sayısını milyonların üstünde biliyorduk.

Demek sadece 352 si oturabiliyor. Gerisi ise, yedikleri tekmenin acısı yüreklerinde, hâlâ dolaşıp duruyor olmalılar!

Bilgi yarışması

Y.T.P. Sivas milletvekili Hastaoğlu, A.P. ye girmiş. Evliyaoğlu, A.P. de. Sofuoğlu, A.P. de.

Kuzum, şu A.P. nedir acaba? Parti mi, hastane mi, medrese mi?

Sağ kalan olursa...

Gün geçmez bir trafik faciası duymıyalım. Tankerler çarpışır, yirmiden fazla insan ölür! Otobüsler taksiler çarpışır, bir o kadar kayıp verilir. Resmî açıklamalar, 1962 yılındaki kazalarda sadece 5 ilâ 15 yaş arasında 465 çocuğun öldüğünü, 1987 sinin de yaralandığını söylüyor. Şimdi bunlara bir yenisi daha eklendi. İstinye'de bir taksi denize uçmuş, 7 kişi boğulmuş! Hepimiz sıradayız. Nasıl olsa beşer onar gideceğiz. Gideceğiz ya, hiç olmazsa bir kişi kalsa da tarihi açıp, atalarımızın zafer destanlarının altına şunu da eklese:

«Bizi ne atom harbi bitirdi dostlar

Ne ırk kavgası,

Kökümüzü kuruttu trafik kazası!»

Az gittik, uz gittik

Maraş'ta, «asîl» «avam» mücadelesi başlamış.

Dikkat buyurunuz, İngiltere'de değil, Maraş'ta oluyor bu iş.

Allahtan, imtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kitleyiz. Ya öyle olmasaydık?..

Gene de iyi

Bir gazetenin yaptığı ankete göre erkekler sokakta gördükleri kadınların önce göğüslerine, sonra bacaklarına, daha sonra da kalçalarına bakıyorlarmış...

Bunca iktisadî sıkıntıdan sonra vatandaşın seyredilecek kalçası, bacağı kaldıysa valla çok iyi...

Ağır ceza

«Çalış, başarırsın» demişler. Yıllar yılı at kesip etini satanlarla İstanbul Belediyesi de savaştı, çalıştı, başardı ve sonunda at kesenlere hazırladığı öldürücü darbeyi açıkladı: İstanbul'da at eti satışı serbest olacak!

Oh!.. Kaçak kesim meselesi kökünden halloldu demektir. Kafamızı kurcalayan başka neler var? Simitçiler, seyyar satıcılar, şehri kirletenler, memurun rüşvet alışı...

Şimdi bunlara da el atsak diyoruz. Bulduğumuz yeni sistemle simitçiliği, satıcılığı, rüşvet almayı serbest bıraksak, hem Belediyenin dertleri bitse, hem de bu başıboşluk önlense aman ne güzel olur.

Allah korusun

A.P. nin Diyarbakır mitinginde, iki adam öldürmekten sabıkalı kahveci Sofu Galip, «Esselâmün aleyküm» sözleriyle dinliyenlerini selâmladıktan sonra: «Ey cemaat, Allah lâyık görürse, seçimi biz kazanacağız.» buyurmuş.

En sofusu iki adam öldürmüş şu A.P. li hatiplerin mezar başı konuşmasını andıran sözlerine bakıp bakıp, kendi kendimize mırıldanıyoruz: Allah korusun!

ŞEREN

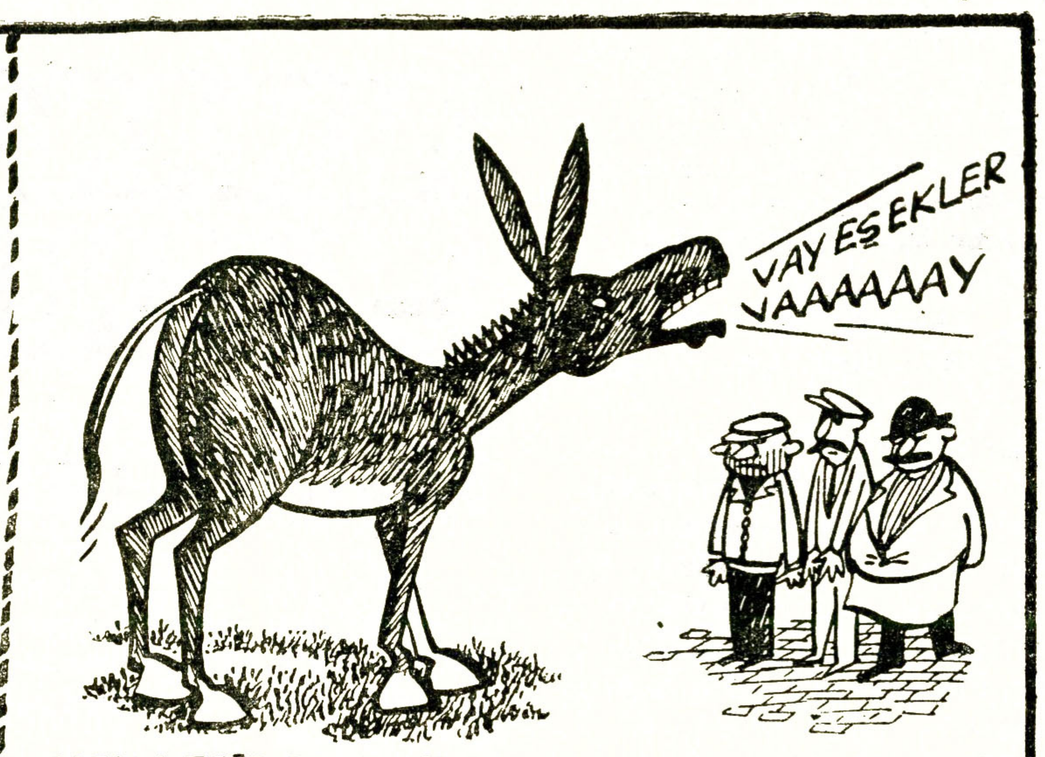

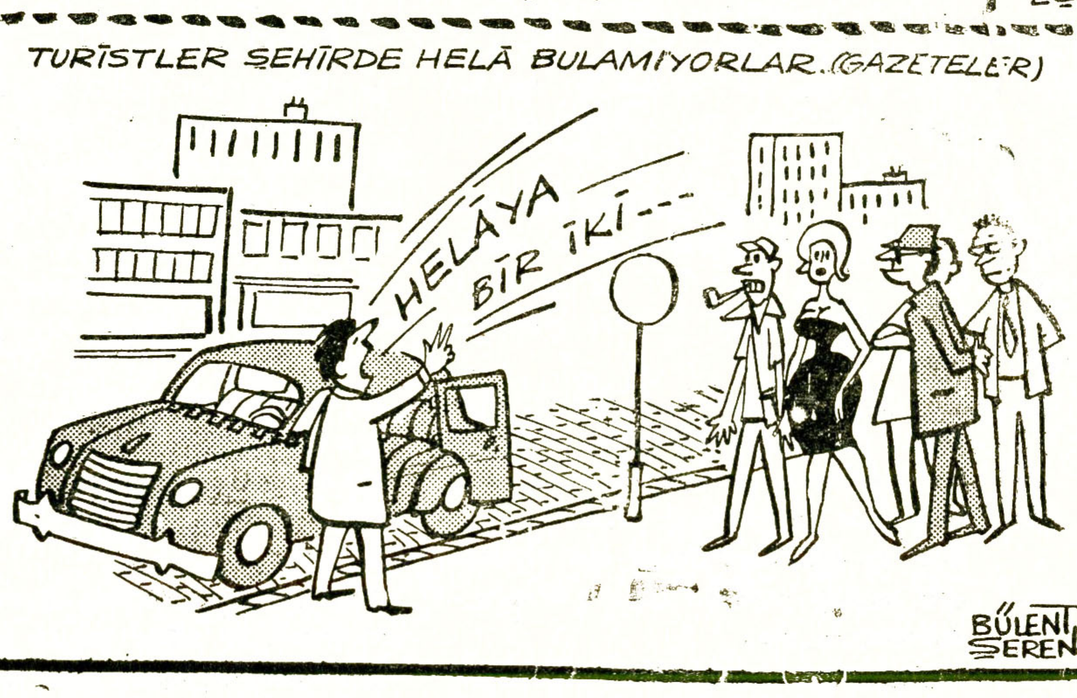

Yaş Günü Hediyesi

ORHAN KEMAL

Avrupa'nın büyük fabrikalarından birinin Türkiye mümessili Nazmi Dinç'in biricik kızı Sevda, bugün on yedisini bitirip on sekizine basacak. Apartmanda gene olağanüstü günlerdeki baş döndürücü bir hazırlık var. Hizmetçiler ortalarda dört dönüyor: Camlar siliniyor, perdeler değişiyor, elektrik süpürge dolaşıyor, telâş, toz, ter...

Kısacık boyu, geniş omuzları, altın çerçeveli gözlüğünün ardındaki düşünceli gözleriyle Nazmi Dinç, odasından çıktı. Elinde, mümessillik evraklarıyla çeşitli bonolar, şu, bunun bulunduğu sarı çantası. Kapı önünde durdu. Dört dönmekte olan hizmetçilerin olağanüstü hazırlığına gözlüğünün üstünden ciddî ciddî bakmağa başladı.

O sırada karısı mutfaktan çıkmıştı. O da kocası Nazmi Dinç gibi kısa boylu, ufak tefekti. 938 lerde Nazmi henüz çulsuzun biriyken, Bedia hanımefendinin bir şirkette tercüman babası onu gözüne kestirmiş, yanına otuz lira aylıkla almış, daha sonra da kızını vermişti. Vermeseydi kız, yâni Sevda'nın annesi Bedia, -O zaman henüz hanımefendi değildi tabiî- ya davulcuya varacaktı, ya da zurnacıya. Mâlûm ya, meşhur meseldir: «Bir kızı kendi hâline bırakırsan ya davulcuya varır, ya da zurnacıya!»

Neyse, artık Bedia hanımefendi olan Sevda'nın annesi, kocasının yanına geldi:

— Düşünceli görünüyorsun? dedi.

Nazmi Dinç refika-i hayatına baknadan mırıldandı:

— Bu gün de aksi gibi öyle çok işim var ki...

Bedia hanımefendi Paris'ten falan özel olarak getirttiği en pahalı rujla boyanmış kırmızı dudaklarını büzerek:

— Yoo... Bu gün hiçbir itiraz kabul edemeyiz Nazmi, dedi. İki elin kanda da olsa...

Bitmez tükenmez bonolarla, son günlerin ticaret işlerindeki çeşitli, hiç hesapta olmıyan, zaman zaman tehlikeli dalgalanışlarının ağır sorumluluk yükü altında kımıldayan Nazmi Dinç, tombul ama pörsük gerdanını titrete titrete, tatsız tatsız güldükten osnra, başını salladı:

— Haklısın... İki elim kanda da olsa... yalnız, kızıma ne hediye alsam diye... aksi gibi, aklıma da hiç bir şey gelmiyor. Dün geçerken vitrinde görmüştüm, elmas taşlı gayet zarif bilek saatleri gelmiş...

Bedia hanımefendi itirazı bastı:

— İstemeem. Üç tane saati var!

— Fakat karıcığım ,o kadar zarif ki!

— İstemem, istemem. O saatleri taksitle veriyorlar, herkes alıyor. Herkesin alabildiği şeyin ne kıymeti var?

— O halde güzel bir ropluk?

— Güleyim bâri...

— Niçin?

— Roplukları, tayyörlükleri çifte çifte ayol!

— Bilezik?

— Of Nazmiii!

— Peki ama ne almalı Bedia? Zarif bir kolye?

— Dört tane kolyesi var kocacığım bilmiyor musun?

— İskarpin?

— İnsanı çıldırtırsın vallahi...

Düşünceli, yorgun gözlerini tombul yumruğuyla ovalıyan Nazmi cek de, Nazmi Dinç kızına hiçbir hediye almıyacak!

Kocasına hayretle ,biraz da kırgın, baktı baktı.

Adam gözlerini yere indirmiş önemle düşünüyordu. Aksi gibi hiç bir şey gelmiyordu aklına. Geçen yaş gününde zarif bir spor araba almıştı. Şu yaş günleri, ah yaş gün-

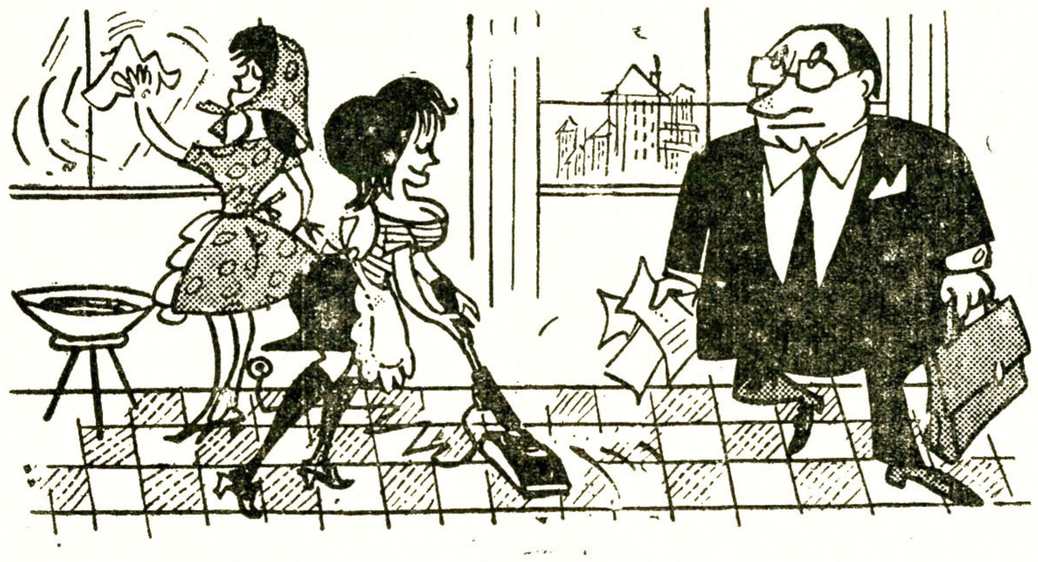

— Mesele, dedi, vallahi mesele...

Gözlerini birden karısına kaldırdı:

— En iyisi...

— Evet?

— Hiçbir şey almamak!

Bedia hanımefendi iğne dürtülmüşçesine irkildi:

— Aşkolsun asna. Nazmi Dinç'in biricik kızı yeni yaşını idrâk edeleri... Ne diye kaldırmıyorlardı şu yaş günlerini sanki?

— Düşündün mü?

İçini çekerek gözlerini yerden kaldırdı, «Refikai- hayatı» na baktı:

— Hiç, ama hiçbir şey gelmiyor aklıma. Sıkıntıdan patlıyacağım!

Duvardaki saat 10'u vurmağa başlamıştı.

Nazmi Dinç kendine geldi. Çantasındaki mümessillik evrakları, bonolar, bankalarla ilgili çeşitli işlem... Yazıhanesine hemen gitmeliydi. Karısına baktı:

— Bir şeyler düşüneceğim elbette canım, dedi. Haydi bana bay baay!

Kadın emreder gibi:

— Sakın hiçbir şey almamazlık etme, kızın vallahi yüreğine iner! dedi.

Canım bilmiyor muydu Nazmi Dinç? Kızdan geçtim, el âlem ne derdi sonra? Kızının yaş günü gelecek de Nazmi Dinç zarif bir hediye... Zarif ve bilhassa orijinal bir hediye almıyacak? Düşüncesi bile insanı yerlere geçirmeğe yetecek bir şey!

Evden çıktı. Peki, ne yapmalıydı?

Zarif Pejo'suna bindi. Usta bir manevra, araba çeşitli taşıtların vızır vızır gelip geçtiği caddede kaydı. Kaydı ama, şu yaş günü hediyesini ne yapacaktı?

Yol boyunca hep bunu düşündü. Zarif ve orijinal bir hediye olmalı, kızının arkadaşlarıyla anneleri falan: «— E vallahi aşkolsun beybabanın zevkine!» demeliydiler.

Bir sigara yaktı. Caddenin tıkanıklığı, trafik memurunun bir taksi şoförüne bağırıp çağırması, şoförün dikilmesi, işin uzayıp şoförü memurların yaka paça arabadan almaları falan önemli değildi. Önemli olan, kızının yaş günü hediyesi.

— Lânet olsun, diye söylendi, lânet olsun böyle dünyaya!

※

Bir otobüs, Sultanahmet parkı büfesine tosladı. (Gazeteler)

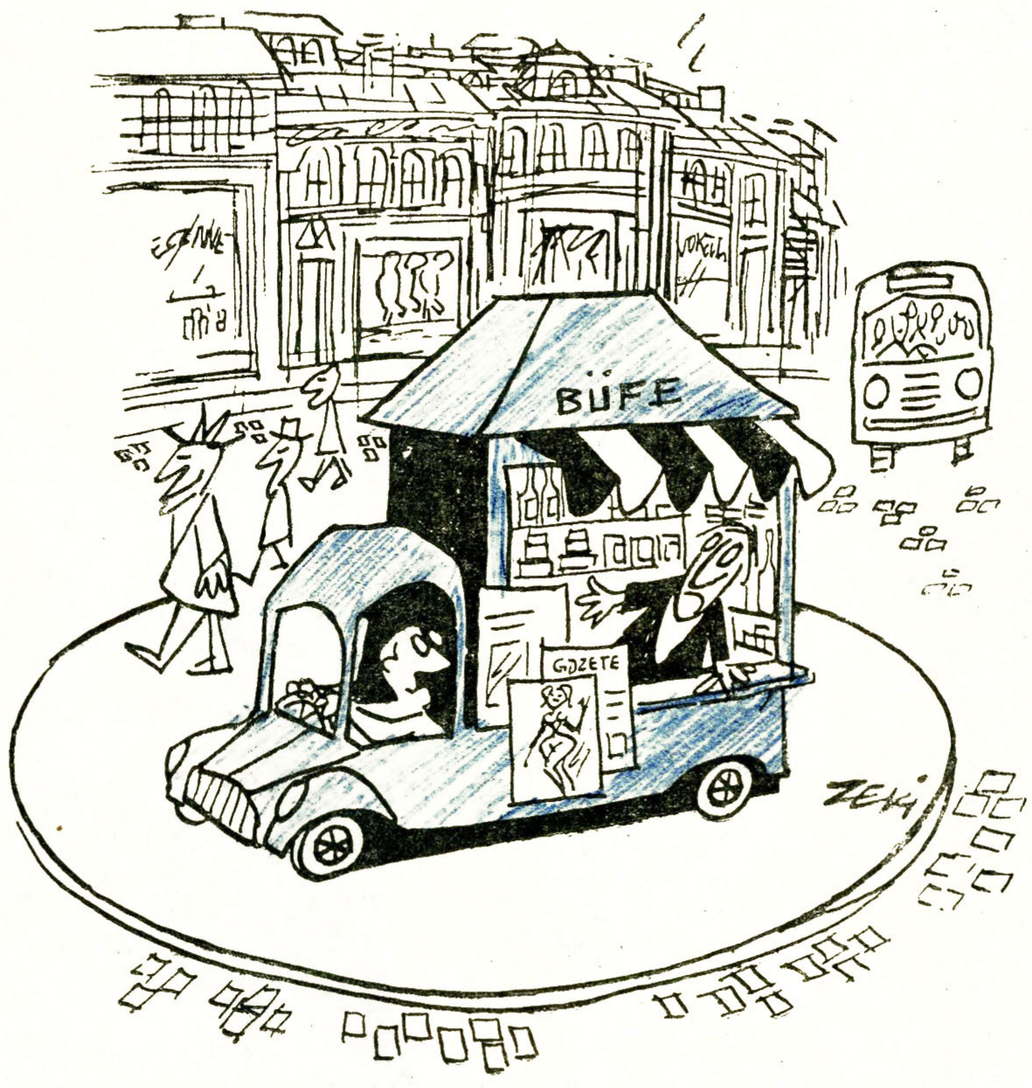

— Çabuk gazla, otobüs gözüktü!..

Ne Duruyon, İnsafsız?

Ağa, çiftliğinde çalışan genç dula abayı yakmıştı. Bir gün güzel kadın şöyle ağzını aradı:

— Hani senden umulmaz ya. İnsanlık hali, canın biriyle oynaşmak istese, kimi seçersin burada?

Genç kadın, hafif kızardı:

— Canım öyle şey çekmez benim!..

-- Söz temsili, gülüm... Farzet ki yavuklu tedariki icabetti. Hani hepimiz erkeğiz burada!.. Hangimize el ederdin, iki gözümün elifi?..

Kadın, Ağanın gönlünü kırmamak için işi idare etti:

— Ne bileyim?.. Gayri sen varken, başkasına yatmazdı aklım!..

Dizlerinin bağı çözülen adam, iskemleye çöktü:

— Ne duruyon be insafsız, ne duruyon?..

Kurbağagiller

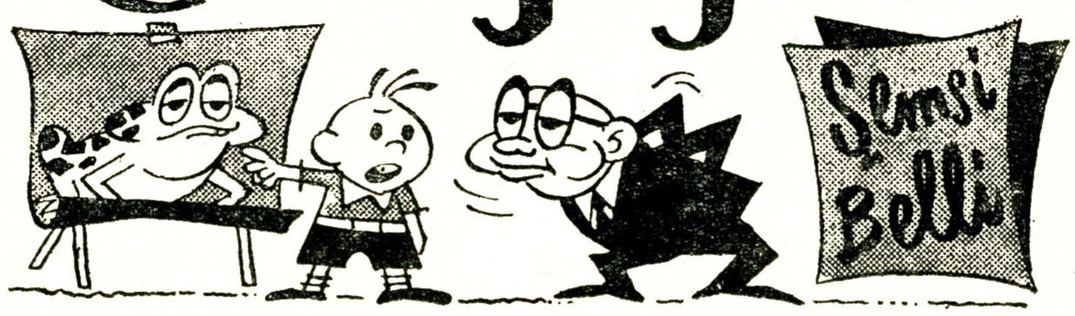

— Anlat!.. Kan dolaşımı nasıl olur?

— Efendim, kan, damarlar vasıtasiyle dolaşır...

— Nerde dolaşır?

— Vücutta dolaşır efendim!

— Ne vücudunda dolaşır, doğru dürüst anlatsana şunu!..

— İnsan vücudunda dolaşır efendim!..

— Hay senin efendinin boynu kopsun!.. İnsan vücudunda dolaşır da hayvanların vücudunda istirahat mi eder?.. Bu ne biçim anlatış, bu ne biçim cevap?.. Sokaktaki hamala sorsam senden daha iyi cevap verir!.. Bırak kan dolaşımını... «Kurbağagiller» in hangi ayda çoğaldıklarını anlat!..

— Efendim...

— Bırak efendini şimdi!.. Kurbağagilleri soruyorum sana!... Efendinin zamanı değil şimdi!.. Efendiye bukadar meraklıysanız oturun evde koca bekleyin, okulda işiniz ne?.. Evet, söyle bakalım hangi aylarda çoğalir kurbağagiller?..

— Şey... Kurbağagiller hâmile oldukları zaman pek fazla üşüdükleri için, daha çok ılık bahar aylarında doğum yapmayı...

— Ne miskin şeysiniz be!.. Nerdeyse kurbağayı doğumevine yatıracaksınız!.. Niçin çalışmadın?..

— Vallahi çok çalıştım efendim!..

— Çoğu buysa azı kimbilir nasıl olur... Otur yerine... Sıfır!...

— Hocam, n'olursunuz bir sual daha sorun!..

— Otur yerine diyorum sana sersem!.. Otur da Eylüle hazırlan!..

Biyoloji Hocası, not defterine sıfırı kondururken vazifesini dikkatle yapmış kişilerin gönül rahatlığı içinde anlamsız bir zevk duyuyordu.

Defterin sayfalarını gelişigüzel çevirdikten sonra bir başka numaranın üzerinde durdu:

— Gel bakalım 297!.. Çalıştın mı?

— Çok çalıştım efendim!.. Noktasına, virgülüne kadar yuttum kitabı!..

— Söyle bakalım, sürüngenler bahsinde kaç tane noktalı virgül, kaç tane iki nokta üstüste var?..

— Efendim?..

— Bırak efendiyi mefendiyi!.. Ağzından çıkanın farkında mısın?.. Ben Edebiyat hocası mıyım, Biyoloji hocası mı?.. Bana ne noktadan, virgülden?.. Anlat sürüngenleri!..

— Efendim, sürüngenler omurgaları olmadıkları için ayakta duramadıklarından yerde sürünürler!..

— Sürüm sürüm sürün inşallah!.. Böyle mi ezberledin kitabı?.. Otur yerine, Eylülde görüşürüz; sıfır!..

Sözlü yoklama hoca için pek eğlenceli, öğrenciler için de pek dramatik bir hava ile günlerce devam etti.

Okullar kapanıp da geçenler ve kalanlar belli olduğu zaman, öğrencilerin feryatları ayyuka çıkıyordu.

* * *

Ayrı ayrı üç okulun birbiriyle dost üç biyoloji hocası, tatilin tadını çıkarmak için sahil gazinolarının birinde akşam çayı içiyorlar ve sohbet ediyorlardı.

— Kaç kişi kaldı senden?

— Dörtyüzden fazla!.. Sen ne kadar bıraktın?

— Bir okadar da bende var!. Senden ne haber Amigo?..

Üçüncü gülerek cevap verdi:

— Beşyüzden biraz fazla!..

Hemen bir hesap yaptılar, sigara paketinin arkasına... Bin yüz civarındaydı kalanlar.

— Yüzünü saymıyalım, yuvarlak hesap 1000 kişi var eylülcüler!.. Şimdi iş, bir özel dershane ile anlaşmaya kalıyor!.. «Garanti Dershânesi» nasıl?..

— İyi ama şekerim, benimkiler oraya güç gelirler, biraz uzak değil mi?.. En uygunu «Yüce Kültür Dershânesi». Her üçümüzün talebeleri için de müsait. Hem oranın tarifesi de yüksek: Saati 15 liradan pazarlık yapıyorlar.. Sınıf geçme garantisi denildi mi, bütün velilerin yüzü yumuşuyor!.. 10 saat ders aldırsalar çocuklarına 15 liradan 150 lira eder. Bir öğrencinin Biyoloji dersinden sınıf geçecek bir bilgi edinebilmesi için 150 lira çok mu?..

Tekrar kâğıda kaleme davrandılar. Bu bin öğrencinin en az dörtte üçü ders alabilecek durumdaydı. Ödenen ders ücretinin yüzde 20 si özel dershâneye ait olacağına göre, kendilerine net olarak 60.000 lira kalıyordu. Adam başına yirmi bin lira!.. Eh, bukadarı da çok değildi... Nefes tüketeceklerdi tâtilin sıcağında... Okul sıralarında sekiz ayda öğretemedikleri şeyi sadece 10 saatte öğretecekler ve öğrenciyi sınıf geçecek duruma getireceklerdi!

Kendi öğrencilerine ders vermek yasak olduğu için, biri diğerininkini hazırlayacak, böylece herkesin denize koştuğu yaz günlerinde hiç tanımadıkları üç yüze yakın öğrenciye her biri ayrı ayrı Biyoloji öğreteceklerdi. Bu bir fedakârlıktı ama ne yapsınlardı, memleket başka türlü kalkınamazdı ki!...

Güz dönemi bütünleme sınavları bâzı derslerde pek randımanlı geçmişti. Hele biyoloji dersinden kalanlar üç biyoloji hocasının parmak sayılarından daha azdı.

Bütünlemeyi başaramıyan bir öğrenci:

— Mahvoldum!.. diyordu. Babam beni bir daha okula göndermez!.. Hem gönderse de neye yarar ki?.. Sınıfta kaldığıma yanmıyorum, bütün yaz satır satır belleğim dersleri bir yıl daha okuyacağıma yanıyorum!.. Bıktım artık hep ayni şeyleri okumaktan!..

Gençlerden biri:

— Kaç vermiş sana? diyordu.

— İki!..

— Ders almış mıydın tâtilde?

— Hayır!..

— Kabahat sende!.. Bak ben 8 alıp geçtim!.. Eğer sen de «Yüce Kültür Dershânesi» ndeki kurslara devam etseydin, garanti geçerdin!..

.....

YAZISIZ

Okullar yeni bir ders yılının eşiğinde arı kovanı gibi kaynarken kurbağagiller doğum yapıyor, sürüngenler sürünüyor, memleket de fedakâr aydınların omuzunda atom çağına yaraşır bir hızla kalkınıp gidiyordu.. Tıpkı sıfırların sekize doğru kalkınışı gibi!..

Şemsi BELLİ

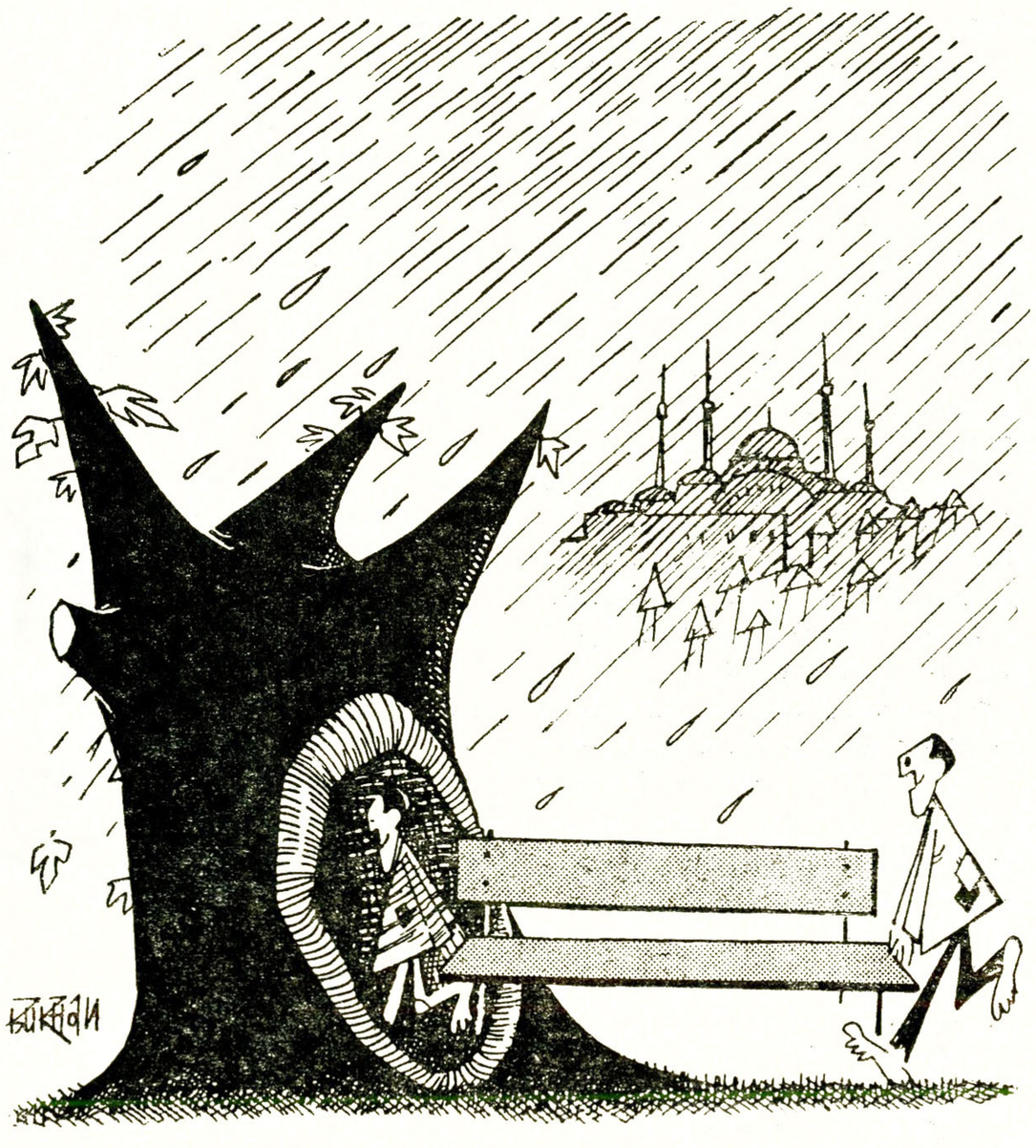

Kış hazırlığı!

SÖZ TEMSİLLERİ

ÖN SÖZ

Bu köşede, her hafta, dilimizde yer etmiş söz temsillerinin hikâyelerini anlatacağız. Kullandığımız böyle nice sözler vardır ki, hangi olaydan kalıp dil ve Edebiyatımıza mal olduğunu bilmeyiz.

Meselâ şu: «Yalan olsa da hoşuma gidiyor.» Sonra: «Dinin yarısı iman.», «Yelkenler suya indi», «Gece silâhlı, gündüz külâhlı», «Güme gitti.» v.s. gibi söz temsillerinin gerçek hikâyelerini bazı yaşlılar bilirlerse de, bunları şimdiye kadar toplayıp yazan olmamıştır.

Gençler, böyle bir esere rastlamadıkları için, bu söz temsillerini yalnız kullanırlar ve «Üzümünü ye de, bağını sorma.» kabilinden, bu güzel dil ürünlerinin nereden geldiğini bilmezler.

Ne yazık ki Muallim Naci merhum, yıllarca emek verip Arap söz temsillerini (Darbı mesellerini) toplayarak «Sanihatı Arap» adı altında yayınladığı halde, Türklere ait olanları ihmâl etmiş.

Fransız Edebiyatını zenginleştiren P. Larusse bu alanda «Tarih Çiçekleri» adı altında bir eser meydana getirmişti. Bu kitap, Fransız kültüründe olduğu kadar, dünya Edebiyatı hazinesinde parlayan tek mücevherdir.

Ben, yıllardanberi bu söz temsillerinin hangi olaylardan dilimize miras kaldığını araştırarak, çoğunun asıllarını tarih karanlığından çıkardım.

Bunları, şimdi pek iğneyle kuyu kazmayan bazı genç yazarlarla, «Amca Bey» in sevgili okuyucularına armağan etmekle bahtiyarım.

Necdet Rüştü EFE

YİĞİTLİK BİZDE KALSIN.

Asıllarını bin zorlukla bulup yazdığımız, daha doğrusu yazarken iğneyle kuyu kazdığımız söz temsilleri hikâyelerinden ilk olarak «Yiğitlik bizde kalsın.» cümlesinin dilimize nereden mal olduğunu anlatacağız.

Hani bazan bir şarlatanın ağız kalabalığını, bir dâvada haksız tarafın acı sözlerini ve durup dururken bize saldıran zorbanın küfürlerini dinleyip susar, ve:

— Yiğitlik bizde kalsın!...

Deriz. İşte bu söz tarihte gerçek bir olaydan kalmıştır:

Yıl 1570... Vakti çok, işi yok Padişahlardan Üçüncü Mehmet, gönlüne eğlence bulmak için, bir Veziri takmış parmağına... Gece, gündüz adamcağızı çileden çıkarmak için binbir muziplik icadedermiş.

Vezir de alay edilmiyecek adam değilmiş doğrusu... Bir çok aksak taraflarından başka, bir de gösteriş merakı varmış.

İşte bu merakla bir gün, başına muazzam bir kavuk kondurmak sevdasına düşmez mi?... Çarşıdan arşın arşın tülbentler, salaşpurlar aldırıp başlamış bunları külâhına sarmıya...

Fakat bunda da maharet gerektiğinden, becerememiş. Nihayet adamlarına bu işin erbabını bulmalarını emretmiş:

— Kim başıma heybetli bir sarık sararsa, dilesin benden dilediğini!...

Eski saraylar zaten dedikodu yatağı... Bu söz Hükümdarın kulağına gidince, alay, eğlence konusu olmuş. Üçüncü Mehmet, tuhaflıklariyle ün alan Tıflı'ya:

— Göreyim seni... demiş; şu akılsıza bir oyun oyna!...

Muzip Tıflı hemen koşmuş Vezire:

— Efendimizin arzu buyurdukları büyük kavuğu ancak bendeniz sararım!

— Öyleyse, tezelden göster maharetini...

— Yok sultanım, bu iş bir anda olmaz. Dinlene düşüne tam on günde bitebilir!...

— Acayip şey!...

— Evet... Sonra bendenizin sardığım sarığın mühim bir hususiyeti vardır.

— Evvelâ on gün uzun bir müddet... Haydi buna sabredelim. Ya bu hususiyet ne ola ki?... Şeklini şemailini mi kastediyorsun?...

— Hayır efendim. Gerçi sarık pek heybetli olacak, velâkin bu hüneri bendenize öğreten zat yüce bir veliyullâhtı. Onun kerametiyle bu saracağım sarığı ancak nesebi sahih yiğitler görür. Veledi zinalar (piçler) görmez, sultanım!

Vezir, pek tabiî bu muammaya şaşmış:

— Fe suphanallaaah!... O da ne demek anlıyamadım?...

— Arzedeyim sultanım: Fuhuş ve zina mahsulü kimseler, bu utancın verdiği ürpertiyle korkak olurlar. Ama babaları belli kimselerin içlerinde cesaret, yiğitlik vardır. Hülâsa piçler korkak ve nesebi mâlûm olanlar yiğittir!...

Vezir, bu garip sözlerden gene bir şey anlamamış ama, işi kısa kesmiş:

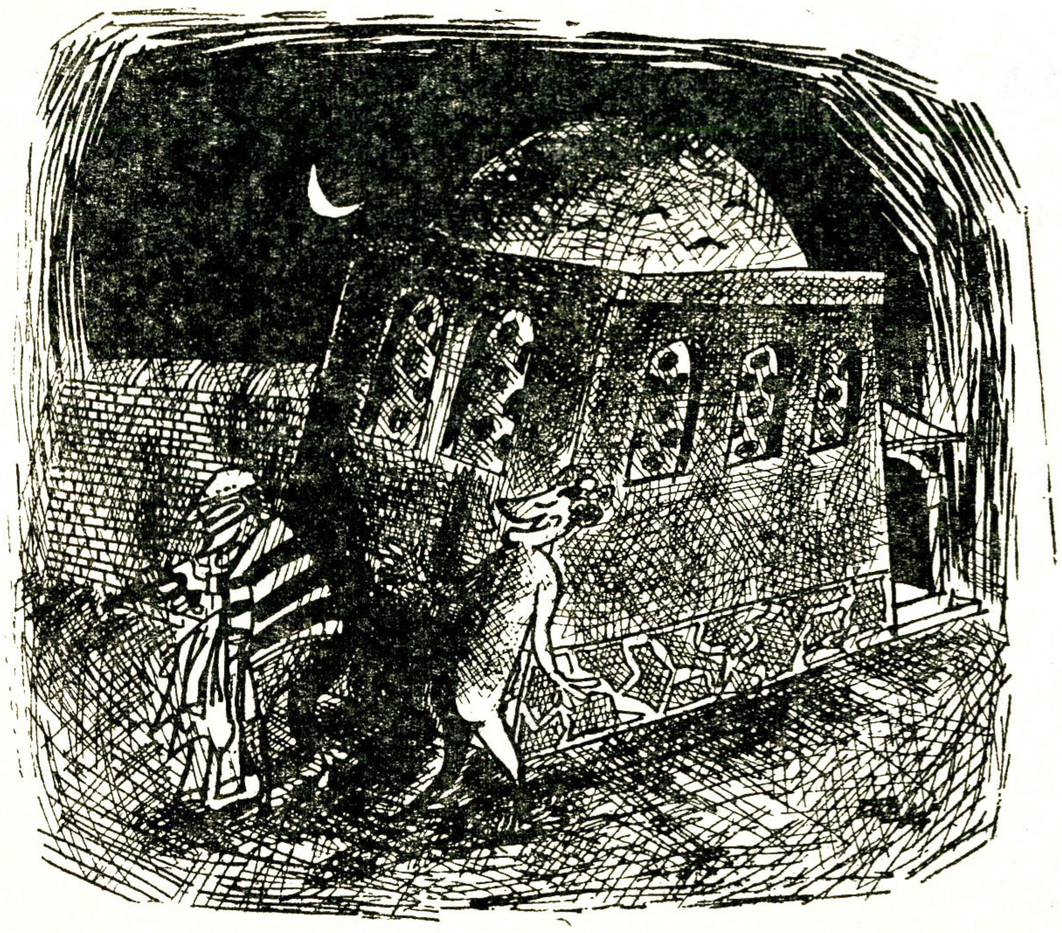

— Eh, bir de hamama gireyim bari... Temizlik tamam olsun!

— Varsın öyle adamlar sarığımı görmesinler. Ben soyu sopu belli kişizadelerle düşüp kalkarım. Onlar görecekler ya, kâfi. Haydi, başla işine!...

Padişahın gizli bir yerden dinlediği bu konuşmadan sonra, Tıflı işe koyulmuş. Meseleyi öğrenen bir çok ağaların huzurunda Vezirin başına boş bir kavuk koyan Tıflı, sarık sarar gibi elleriyle hareketler yapmaya başlamış.

Bu sahneyi seyreden Ağalar tenbihli olduklarından:

— Aman, ne güzel oluyor efendimiz... derlermiş; hele bakın aynaya!...

Vezir aynaya bakarmış. Sarık falan yok ama, her halde piç derler korkusuyla, şöyle cevap verirmiş:

— Evet, pek güzel sarıyor doğrusu!...

Muzip Tıflı günlerce Veziri parmağında oynatmış ve Üçüncü Mehmet de gizlendiği yerde gülmekten kırılmış.

Nihayet sabredemeyip içeri giren Hükümdar:

— Sen deli misin, be adam?... Demiş, başında sarık falan yok!..

Zavallı vezir, Padişaha yaklaşıp usulca fısıldamış:

— Evet, yok... Yok ama susuyorum: Yiğitlik bizde kalsın!...

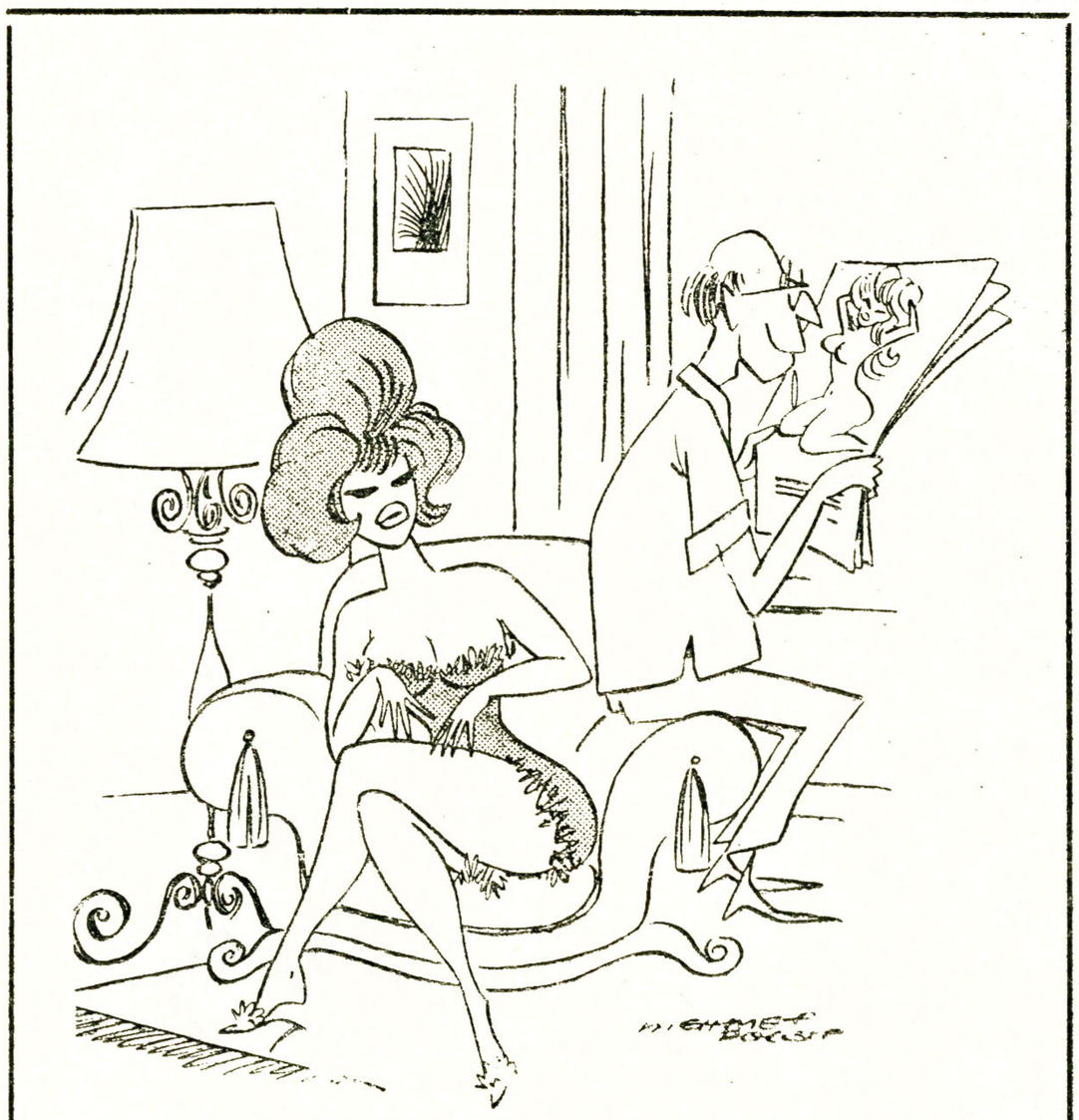

— Ay, senin ne zamandanberi gözlerin açıldı?..

Murtaza

Orhan Kemal'in en güzel romanı

— 4 —

Fenmüdürü masasına geçip oturmuş, Murtaza ise yıllar yılı hiç bir zaman değişmemiş tarzda, masanın tam karşısında esas vaziyete geçmiş, gözlerini Fenmüdürünün gözlerine dikmişti.

Fenmüdürü:

— Nedir bu rezalet Murtaza efendi? diye sordu.

Murtaza başını iki yana kayıtsızca salladı:

— Disiblinsiz hareketleri sorma benden müdürüm!

— Peki, ne oldu da ayaklandı bunlar?

Kısaca anlattı: Azgın ağayı horlarken yakalamış, uyandırmak istemiş. Adam hakaretle kovmağa kalkmış. Hattâ üstelese tartaklaşabilecekler, kavga bile çıkacakmış aralarında. Ama kurs görmüş bi âmir sıfatiyle, bozmamak için disiplinini, çıkarmamış sesini! Bırakıp Mükellefler spor kulübündeki vazifesinin başına gelmiş. Bildiği bundan ibaretmiş.

— Peki neden senin istifa etmeni istiyorlar?

Murtaza acı acı güldü:

— Senelerce bilmezsin neden müdürum?

— Peki, git sen vazifenin başına...

Murtaza bunun böyle olacağını zaten biliyordu. Odadan kaz adımlarıyla çıktı. Göğsü her zamandan fazla dışarda, karnı her zamandan fazla içerdeydi. Kapıcı Kâzımın kulübesi yanından kendisine öfkevle bakmakta olan Azgın'la Nuh'a aldırış etmeden vürüyüp gitti. Fen müdürünün zili çalmağa başlamıştı. Nuh koştu.

Fenmüdürü odanın icinde sinirli sinirli dolasıvordu. Nuh iceri girince açtı ağzını yumdu gözünü:

— Ulan kaşalot, ulan hıyar. Benim başıma belâ mı açacaksın? Ulan partimiz iktidara geçti mi ki herife sırtarıyorsunuz? Eşşekliğin âlemi var mı? Ameleleri ne diye kışkırtıyorsunuz?

Nuh sözünü kesmek istedi, Fen müdürü:

— Sus, dedi. Sus. Ben sizi bilirim. Senelerdir herifi fabrikadan attırmak için çevirmediğiniz dolap kalmadı. Ama şunu iyi bilin ki, hangi parti iktidara geçerse geçsin, bu fabrikaya bir Murtaza lâzımdır!

Nuh ayıldı:

— Yaa! dedi.

— Evet!

— Bizim Demirgıradığımız ne oluyor öyleyse?

— Bu bana vızgelir tırıs gider!

Bana benim işimi kendi işinden üstün tutan insan lâzım!

— O İsmet Paşacı amma?

— Olsun!

Nuh, içinden kopup gelen katmerli bir küfürü zor tuttu. Demek böyleydi? Demek bunlara işlerini görecek adam lâzımdı? Parti marti lâfı?

Ertesi gün parti başkanı hemşerisine bunları anlatmak üzere odadan çıkmadan önce:

— Peki, dedi. Peki beem. Belliyek de...

Fenmüdürü işgillendi:

— Beni tehdit mi ediyorsun yâni?

— Töbe beem, ne haddime? Hırsla odadan çıktı.

— II —

Tokat yemiş gibiydi. Sersem yürüyordu. Demek kendileri elli olsalar fostu da ille Murtaza lâzımdı fabrikaya?

Kalın, kırçıl kaşlarıyla Azgın ağa, kapıcı kulübesi yanında, sabırsızlık içindeydi. Sordu:

— Ne oldu lân?

(Devamı var)

MURTAZA'DAN MEKTUP!

Dün Murtaza'dan, dergimizde yayınlamağa başladığımız Orhan Kemal'in «MURTAZA» tefriksı dolayısiyle bir mektup aldık. Murtaza, Amcabey'e acı acı dert yanmakta, tefrikasına gereken önemin verilmediğini belirterek, hepimizi suçlamaktadır.

Doğru. Çünkü MURTAZA tefrikasını yayınlamağa başlamadan önce hem gerekli reklâmı yapmalı, hem de bu tefrika'nın, bundan önce Varlık Yayınevi tarafından yayınlanan MURTAZA romanının devamı olduğunu belirtmeliydik. Bunu yapmadık, yapamadık. Çünkü sandık ki, bu tefrikayı okuyacak olanlar kolaylıkla anlarlar ki bu tefrika, ünlü MURTAZA romanının kendisi değil, devamıdır. Ne olursa olsun, Murtaza haklıdır. Burada, bütün okuyucularımızın önünde kendisine pardon deriz.

MEKTUP ŞUDUR :

Pek saygıdeğer, hem de muhterem Amucabey,

Bakarım Urhan Kemâl âbi gene almış ele beni, olayım diye numunei imtisal, yazar da yazar. Evet, haklıdır âbimiz, benim gibi görmüş kurs, hem de almış büyüklerinden sıkkı terbiye bir vetandaş, elbette olmalıdır almamış kurs, görmemiş sıkkı terbiye büyüklerinden vetandaşlarına, olmalıdır nümunei imtisâl, almalıdırlar ibret dersi! Bu lâzımdır. Çünkü sıkkı disiblin benzemez piynir hem de ekmek yemeğe! Benzese idi, büttün piynir hem de ekmek yiyenlerin lâzım idi olmaları disiblinli!

Gelelim dergimize...

Haydi dergiyi çıkaranlar bıyıkları yeni terlemiş gençler idi, hem de almamışlar idi büyüklerinden sıkkı terbiye, hem de görmemişler idi kurs, sen? Sen ya Amucabey? Onları ne diye ikaz etmedin ki bu tefrika değildir Varlık dergisinin yayınladığı MÜRTEZA kitabının tıpkısı? Bu tefrika vazifesinin arslanı Mürteza'nın yeni mâceralarıdır!

Yoksa sen de mi görmedin kurs? Almadın büyüklerinden sıkkı terbiye? Görmedin ise kurs, almadın ise sıkkı terbiye büyüklerinden yazıklar olsun sana da be yavu. Ama inanamam. Çünkü bilirim Cemal Nadir bey biraderimiz de vazifesinin aslanı idi ve almış idi büyüklerinden sıkkı terbiye, görmüş idi çok sıkkı disiblin!

Mektubuma son verir iken dergiye emeği geçmekte olan, geçecek olan, geçmesi melhuz bulunan yazar, çizer, dizer, basar, satar arkadaşlarımıza mahsus selâm eder, sizin de yumuşak ellerinizden -min gayri haddin- pus eylerim benim iki gözüm Amucabeyim efendim.

Favrika gece kontrolluğundan emekli
Mürteza GÜLEŞÇİTÜRK

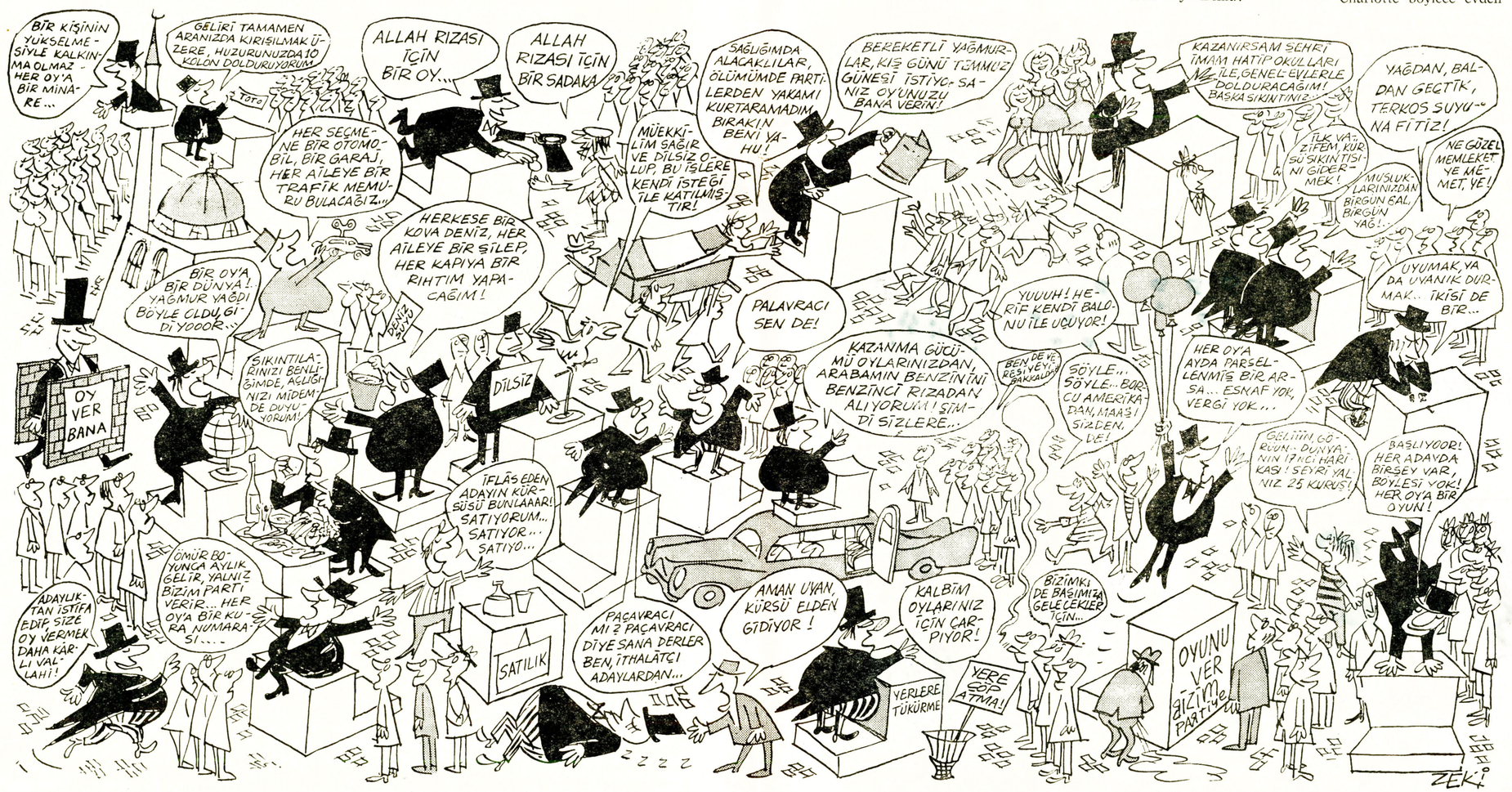

SEÇİM PANAYIRI!

KOLEJLİ KOCA

Giovanni Guareschi'den: Vedat G. Üretürk

— 4 —

Charlotte:

— Hayır, dedi: benim hiçbir gizli kapaklı nişanlım yok; kendilerine sempatik davrandığım birkaç delikanlı tanıyorum; hepsi bu.

İyi yürekli anne:

— Yazık! diye içini çekti: bir nişanlın olmuş olsaydı, senin için işler daha kolaylaşmış olurdu.

Kapıya doğru kararlı yürürken Charlotte yeniden:

— Ben gidiyorum, dedi.

Kadınlar ona kendisini böyle feda etmeğe razı olmadıklarını ileri sürerek hıçkırmağa başladılar; ama kızı gene de o saat kapıya kadar uğurladılar.

Gaston hayranlıkla:

— Cesur ruh! diye içini çekti.

Bu sırada Edo göğe ateşli sözler savurdu:

— Tanrımm, sana tekrar tekrar teşekkür ederim, beni Charlotte'dan kurtardığım için! başıma olmadık işler gelecekti sonra; çalışmağı tercih ederim....

Charlotte böylece evden çıktı ve Eski Park'a yöneldi. Burası sessiz ve biraz da buluşmalara göre biçilmiş kaftan sayılan bir yerdi; ama düşünmek isteyen için ise, birebir gelirdi. Şimdi, bizim tatlı kızın düşüncelerini biraz toplamağa ve bir karara varmağa pek büyük ihtiyacı vardı. Biz kararı aşağıya çıkarmakla yetineceğiz: «Nişanlım olmağı boşuna denemiş bulunduktan sonra benimle evlenme arzusunu gösteren erkekler, beş kişidir: kont Donalot, doktor Grimal, B. de Parpav, Flamel ve Gigi. İlk üçünün bence hiç mi hiç önemi yok; yalnız Flamel ile Gigi çok hoşuma gidiyor; hele Gigi; kolaycacık aşka düşebilirim sanıyorum; sonuç bakımından ha biri olmuş, ha öteki, âşık olmağa ben dünden hazırım zaten. Bu yüzden artık ne onu, ne de ötekini düşünmeyelim: çünkü bunlardan biriyle evlendim mi, ömrüm boyunca öbürüyle evlenmemiş olduğum için başımı taşlara vuracağım. İkisiyle de evlenemem; fakat öbür üçünden biriyle başgöz olur, sonra gizli gizli bir gün Flamel, bir gün de Gigi ile buluşabilirim...»

Bu ahlâk bakımından hoş bir uslamlama değildi; ama kendine göre bir mantığı vardı. Sağduyusundan cesaret alan Charlotte, bir taksiye atladı ve Küçük Saray'a yollandı. Amcasını, çalışma odasında kayıt defterlerini karıştırmakla uğraşır buldu, ve onunla usul usul konuştu.

— Casimir amca, yerden göğe kadar haklısınız, yarın akşamdan sonra evlenmiş olmanın yolunu göreceksiniz; ama bana yardım etmelisiniz.

Casimir sert sert:

— Ben evlendirme memuru değilim, dedi.

— Orası öyle! bana koca bulmanızı istemiyorum; hiç öyle güçlük çekmeden ben kendim bulurum koca. Karşımda ille de benimle evlenmek isteyen üç esaslı insan var. Üçünden hangisinin hoşunuza gideceğini öğrenmek kalıyor geriye.

— Sana önceden de dedim: getir de bir göreyim.

Charlotte bir çelebiye: «Sizi hafif yollu bir sınamadan geçirebilmesi için gelip amcamı görün; hoşuna giderseniz, sizinle evlenirim» diyemiyeceğini ona açıkladı.

(Devamı var)

Mektubunuzu Aldım...

BİR GİZLİ DERDİNİZ Mİ VAR?

GÖNÜL SIRDAŞ'A açınız!

O size bu sütunlarda «Mektubunuzu aldım...» diye cevap verecektir!

bir zamanlar maziye bak...

Ortaoyunu

Abdülhamit istibdadının en kuşkulandığı şeylerden biri de tiyatro idi. Memlekette sanatkârane hiçbir temsil verilemiyordu. Zamanın bazı uyanık kişileri, tiyatro ihtiyacını karşılamak için, kendi aralarında oyunlar tertip etmek suretiyle vakit geçiriyorlardı. Hususî toplantılarda yapılan bu temsillere ağır başlı, tahsil görmüş, mevki sahibi adamlar çıkıyor, acıklı, gülünç roller alıyordu. Hele bir ortaoyunu oynıyanlar heyeti vardır ki, bütün âzası yüksek tabakadandı.

Nihayet meşrutiyet ilân edildi. Ortaoyununda rol alanların hemen hepsi inkılâp sahnesinde de birer vazife aldılar: Kimi nâzır, kimi mebus, kimi büyük bir memur oldu. İçlerinden yalnız birisi kendini gösteremedi, bir baltaya sap olamadı, durduğu yerde saydı.

Bir gün bu talihsiz, Kadıköy iskelesinde, o zaman nâzır olan ortaoyunundaki rol arkadaşına tesadüf etti. Nâzır eski dostunu görür görmez gülümsedi:

— Nasılsın? İyi misin?.. Diye iltifat etti.

Talihsiz adam, büyük bir nezaketle, ceketini ilikleyip nâzırı etekledikten sonra cevap verdi:

— Hamdolsun, iyiyim...

— Ne yapıyorsun?

— Şu temsil buyurduğunuz yeni oyunda kendime münasip bir rol bekliyorum!

ne kadar şeldiiiik!

Çapkın Karacaoğlan

— IV —

Dinliyelim dağ başında figanı
Görelim ne demiş o Leylâ Leylâ
Uğra yar yanına eyle selâmı
Daim ezberimiz bu Leylâ Leylâ
Felek çakmağını eyledi çengel
Ben yâra giderken bırakmaz engel
Ölürsem sevdiğim üstüme sen gel
Gözüm yaşı ile yu Leylâ Leylâ.

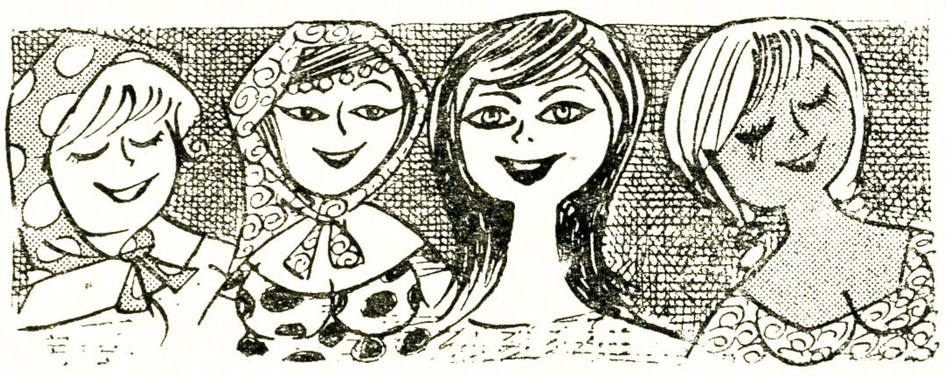

Felek çakmağını üstüme çaktı
Beni bir unulmaz derde bıraktı
Vücudum şehnini odlara yaktı
Yandım ateşine su Leylâ Leylâ.
Karac-oğlan der ki sen de hemen ol
Hublara karış da sen de tamam ol
Ben ölürsem cenazeme imam ol
Kıl kara zülfüne hu Leylâ Leylâ.

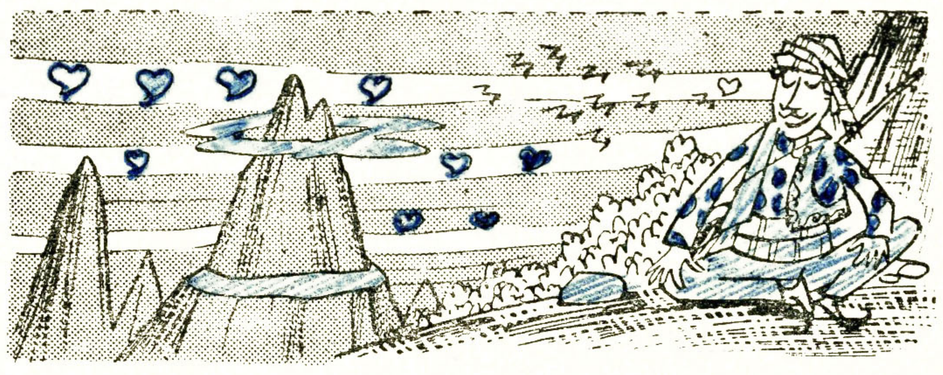

HOCA DİYOR Kİ : **M. UYKUSUZ**

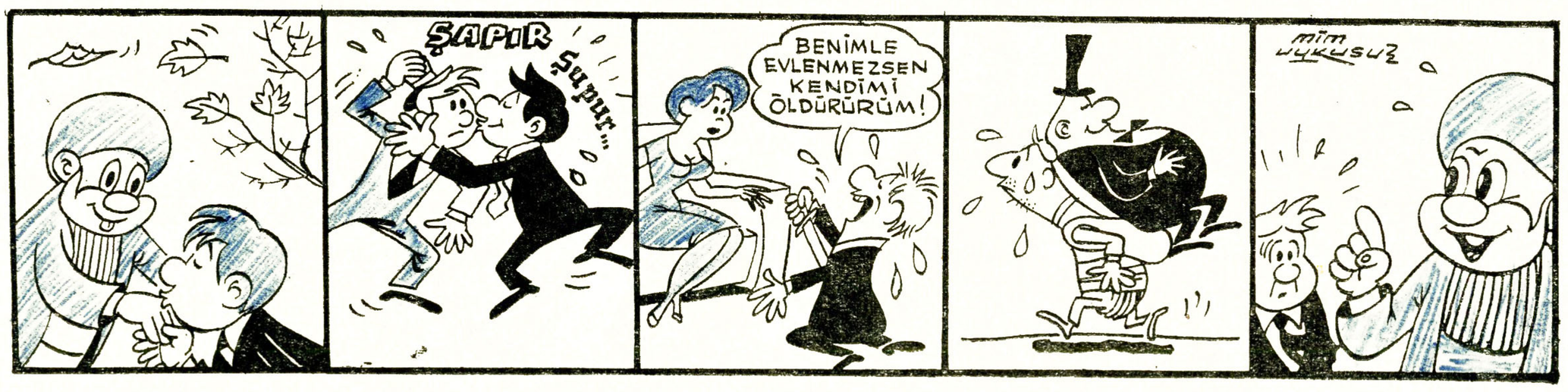

— Bizde sevgi gösterileri pek aşırıdır Hocam... Şarklılığımızdan mı, fazla hassas oluşumuzdan mı nedendir bilmem...

... Örneğin, bir kaç gün rastlayamadığımız birisiyle karşılaştık mı, sanki 40 yıl görmemişiz gibi şapır şupur öperiz...

... Konukseverliğimiz aşırıdır, fedakârlığımız aşırıdır. Nefretlerimiz de öyle... Bizde, ortası yok... Her şeyde bir ifrat ve tefrit...

... Bir coştuk mu, siyasîlerimizi de salla sırt edip omuzlarımızda taşıyoruz. Pek garip değil mi? Acep neden böyle yapıyoruz?

Hoca — Alışkanlık meselesi evlât... Malûm ya biz cenazeleri sırtımızda taşıyarak mezarlarına götürürüz!

Delilerin akıllılığı, akıllıların deliliğidir!
Bulainte Sage - Chéraine

BETERİN BETERİ

Bir akıl hastahanesinde, delinin biri o kadar azıtmıştı ki, baş hekim ücretli yatırılan bu hastanın ailesine haber vermek zorunda kalmıştı.

Ertesi sabah, genç hastanın babası gelince, baş hekim:

— Oğlunuzun durumu iyi değil... dedi. Böyle giderse hastahaneden çıkarmıya mecbur kalacağız. Artık onu başka bir yere yatırırsınız.

Delikanlının babası üzgün bir tavırla sordu:

— Vah vah... Demek herkesi rahatsız ediyor?...

— Hem de şöyle böyle değil, kıyameti koparıyor!..

— Meselâ, ne gibi?...

— Ne gibi olacak, bağıra bağıra Âdem Aleyhisselâm olduğunu söyleyip, bütün hastaları inandırmak istiyor!...

Hastanın babası telâşla sordu:

— Onlar inanıyorlar mı?...

— Ne münasebet, azizim.

Baba, hiç istifini bozmadan:

— İnanmıyorlar, ha?... dedi, âferin onlara... Bırakın, boş yere bağırsın. Çünkü Âdem Peygamber o değil, bendenizim!...

HOROZ GİBİ...

Mahalleye yeni taşınan kiracılar, bütün komşuların ilgisini çekmişti. Evin bayanı mütemadiyen kocasının etrafında dört dönüyor, onu göz hapsinde tutuyordu.

Komşular bir gece, yeni kiracıların bahçesinden akseden horoz sesleriyle uyandılar. Gece yarısı gür sesli bir horoz durmadan, var kuvvetiyle ötüyordu. Pencerelerden baktılarsa da, karanlıkta kendilerini iz'ac eden hayvanı göremediler.

Şafak ağarırken bir de ne görsünler, öten yeni kiracı değil mi?.. Bahçede bir ağacın altına oturan adam durmadan horoz gibi ötüyordu.

Sabrı tükenen bir komşu hayretle sordu:

— Bayım; bütün gece bizi uyutmadın. Öyle niye ötüyorsun?...

Deli kiracı gayet sâkin cevap verdi:

— Bugün mühim bir işim var. Çabuk doğsun diye güneşi aldatıyorum!...

— Herif, çabuk in oradan aşağı!

— İnmeeeem... Bu evde benim sözüm geçer!

— Adam keçileri kaçırmış galiba: Bizi deli sandı!

Dünyanın Neşesi

Henüz çıldıran yok!

Deli Petro, bir ziyareti sırasında Danimarka kralı IV. Frederik ile Kopenhag şehrindeki bir kuleyi gezmektedirler.

Tam kulenin tepesine çıktıklarında, Petro:

— Durun, der, tab'am üzerindeki nüfuzum hakkında, size bir fikir vereyim.

Ve maiyetinde bulunan bir kazak askerini çağırıp, aşağıyı göstererek emrini verir:

— Atla!

Kazak, Çarı selâmlar, hiç tereddüt etmeden kulenin tepesinden kendini atar!

Deli Petro memnun, Krala sorar:

— Nasıl, sizde de böyle sâdık yiğitler var mı?

Kral cevap verir:

— Allaha şükür bir tane bile yoktur!

Ne yapsın

Bekleme salonunun kapısında duran ufak tefek adam sinirli bir hareketle saatine baktı ve bavulunu kaptığı gibi dışarı fırladı. Bunu gören yolcuların hepsi tren geldi zannı ile dışarı uğradı. Biraz sonra adam döndü, bomboş salonun en güzel yerine oturdu. Trenin gelmesine daha yarım saat vardı.

RESSAM DELİ

Başhekim, akıl hastahanesi koğuşlarını gezerken, bir hasta kendisine yalnız beyaza boyanmış bir tuval gösterdi:

— Bu tabloyu gördünüz mü?.. Benim son eserimdir!...

Badana çekilmiş duvar gibi üzerinde başka hiç bir çizgi olmayan tuvale hayretle bakan baş hekim sordu:

— Bu, karla örtülü bir tarla mı?.

— Hayır... Kemik yiyen bir köpek!...

— İyi ama, ben kemik falan görmüyorum?...

— Köpek hepsini yiyip bitirdi!...

— Peki, köpek nerede?...

Deli bir kahkaha attı:

— İlâhi doktor... Kemik olmayınca köpek duracak değil ya!...

Kazanma Çaresi

Sanık, genç bir kızdı. Çok masum bir duruşu vardı:

— Otomobili hızlı sürmüyordum, dedi. İşaretlere aldırmamazlık etmedim. Ehliyetim de var, beni haksız yere tuttular.

Kır saçlı babacan yargıcın içinde, kıza karşı merhamet hisleri uyandı:

— Sana inanmak istiyorum kızım, dedi. Ama daha önce bir şeyden emin olmalıyım. Mahkeme huzurunda yalan söyliyenlerin başına ne geldiğini bilirsin, tabiî, değil mi?

— Evet, sayın yargıç; avukatım bana söylemişti.

— Yalan söylerseniz ne olur dedi?

— Dâvayı kazanabiliriz, dedi.

SİLİNDİR

Jules yol inşaatında çalışırken silindirin altında kaldı. Arkadaşları düşündüler, taşındılar, cesedi eve götürmeğe karar verdiler.

Cesedi, evi nönüne kadar gtirip kapıyı çaldılar, içerden Jules'ün karısı sordu:

— Kim o?

— Biz Jules'ün arkadaşları, kaza geçirdi, onu getirdik!...

— Özür dilerim banyodan yeni çıktım, kapıyı açamıyacağın! Jules'üme ne oldu?...

— Şey! Silindirin altında kaldı!..

— Öyleyse bir zahmet kapının altından sürüverin!..

Kestirme Yol

Adamın biri, otomobilinin direksiyonunda uyukladı. Uyandığı zaman, kendini bir köy evinin salonunda buldu. Güçlükle otomobilden çıktı. Karşısında, kendini seyreden bir genç kadına utana sıkıla sordu:

YAZISIZ

— En yakın köye hangi yoldan gidilir?

Kadın, soğuk soğuk cevap verdi:

— Dosdoğru gidin, salondan geçin ve piyanonun sağından sapın.

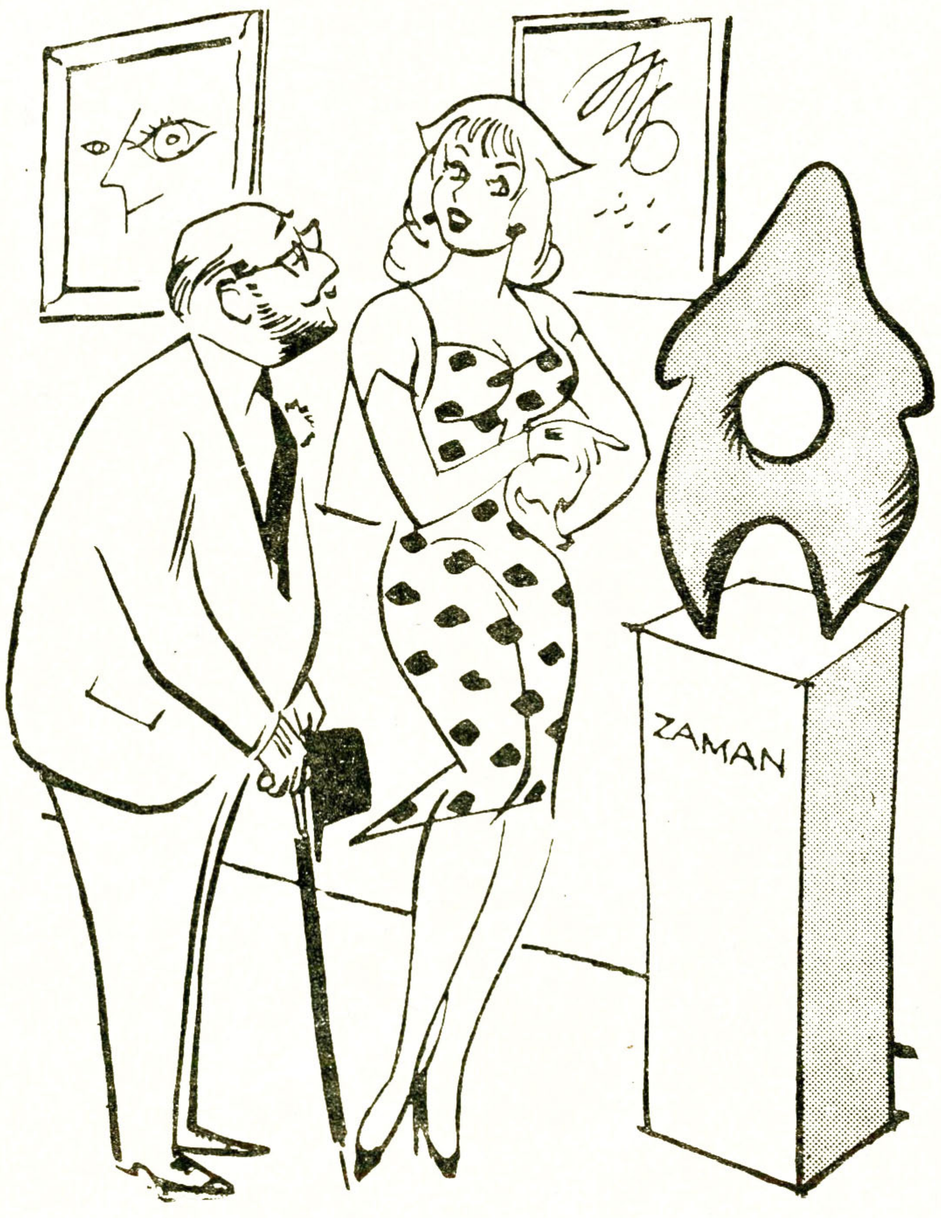

— Sanatkâr, şu deliği bir saat koymak için hazırlamış olacak!

EISENHOWER — STEVENSON

Milyarder Mr. Haert yaşlanmıştı, kıpırdıyacak hali yoktu ama, kaprisleriyle nice genç kadını cebinden çıkarırdı.

Bir gün tek mirasçısı ve sevgili yeğeni John'u yanına çağırttı:

— John, dedi, ne yap, yap bana İke ile Stevenson'un beraber çekilmiş bir resmini bul, getir! Bilirsin bu iki devlet adamını çok takdir ederim!..

— Amcacığım, dedi John, benden imkânsız bir şey istivorsunuz! Pek iyi bilirsiniz ki, bu iki devlet adamı hiç bir vakit bir araya gelmezler, öyle bile olsa, resim çektirmezler, çünkü birbirlerinden hoşlanmazlar!

— Bütün bunlar beni ilgilendirmez, John! Bu resmi getirmeni istiyorum, yoksa seni mirasımdan mahrum ederim!..

John kederini içkiyle boğdu, gecevi sevgilisi esmer dilberi Daisy'nin kollarında bitirirken, amcasının acaip isteğinden ona da bahsetti.

— Sen merak etme, dedi Daisy! İşi bana bırak!..

Ertesi sabah iki sevgili manyak milyoner amcanın odasına gittiler. Daisy hemen blûzunu, arkasından da sütyenini çıkardı, beyaz teninde sağ tarafta Eienhover'in, solda da ciddî Stevenson'un dövme resimleri yan yana belirdi. İhtiyar amca hem şaşkın, hem hayran bağırdı:

— Yaşa John! Vazifeni çok güzel yaptın!

Dilber Daisy amcasının memnuniyetinden faydalanarak atıldı:

— Amcacığım; John'a bütün mirasınızı bırakacağınızı vaad ederseniz size iki büyük devlet adamımızın pek yakınında Fidel Kastro'yu da gösteririm!...

Döktürüler:

★ Hayatı uzatamazsın. Fakat genişletmek ve derinleştirmek elindedir.

Fock

★ Kendini tanımak istiyorsan, başkalarının hareketine dikkat et. Başkalarını anlamak istiyorsan, kendi kalbine bak!

Schiller

★ Böcek olmayı kabul edenler, ayak altında kalınca şikâyet etmemelidirler.

Kant

★ Akıllı olmak yetmez; aklı yerinde kullanmalı.

Descartes

★ Sık sık gülen insanlar, çok kederli olanlardır.

Maxime Gorki

★ Dâhilerin fâni olduklarını düşünmek, orta tabakaların en büyük tesellisidir.

Goethe

Ne sanmış?

Amerika'da, bir genç kız, kendine bir pansiyon arıyordu. Çalıştığı yerin civarında güzel bir oda bulunduğunu işitip koştu.

Kapıda bir delikanlı vardı. Galiba o da aynı şey için buraya gelmişti. Bu sırada kapıyı açan ev sahibi ihtiyar kadın, onları görünce:

— Evlilere oda vermiyoruz!..

Diye kapıyı örttü. Hafifçe kızaran genç kız, tekrar zili çalıp pansiyon sahibini çağırdı:

— Yanlış anladınız... dedi; ben bu gençle evli değilim!..

Ev sahibi kapıyı bu sefer daha sert örttü.

Sürüsüne Bereket

Genç, güzel ve hoppa dulun kırdığı cevizlerin sayısı bini geçmişti.

Bir gün muthiş bir tehdit mektubu alıp düşünmiye başladı: Bir kadın (Eğer kocamla düşüp kalk maktan vazgeçmezsen, seni öldüreceğim.) diyordu.

Bu derdini dinliyen, gene öyle yolun yolcusu, bir arkadaşı:

— Çare yok.. dedi; sen de o adamı bırakıver...

Genç dul, şaşkın bir halde cevap verdi:

— Bırakacağım, bırakacağım ama, kimi?.. İsmini yazmamış ki!..

Siyasî Sözler:

★ **İhtilâller yapılmazlar, gelirler.**

Wendell Phillips

★ **İhtilâller asla geriye doğru gitmez.**

Wendell Phillips

★ **Kral hüküm sürer, fakat idare etmez.**

Jan Zomoiski

★ **Bütün bir millete karşı, bir ithamname usulünü bilmiyorum.**

E. Burke

★ **Tehlike anında silâha sarılmak, İngiliterenin âdetidir.**

Kraliçe Elizabeth

★ **Tahtın arkasında bizzat kralın kendisinden daha büyük bir şey vardır.**

Pitt

★ **Gizlemesini bilmiyen kimse, hükmetmesini de bilmez.**

XI. Lui

★ **Yetmişini aştıktan ya da Cumhurreisi olmanın bütün ümitlerini kaybettikten sonra, bir devlet adamından daima hakikati elde edebilirsiniz.**

Wendell Phillips

DÜNYANIN İLK YAZISIZ REŞİMLİ ROMANI

Zeki Beyner

ümit dünyası

ZEKİ

4

Dul Bakire

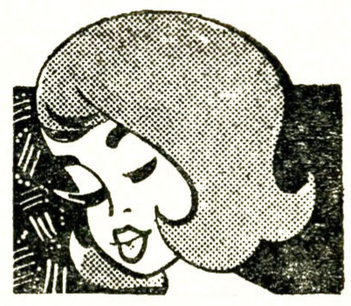

Bir Genç Kızın Hayatı : Bül-Hi Şer

— 4 —

Karşısındaki lâfı ağzından aldı:

— Evet, siz beni hatırlamakta güçlük çekiyorsunuz... Ama biraz dikkatli düşünürseniz, iyice hatırlıyacaksınız... Yüzümü, sesimi pek âlâ tanıyorsunuz... Değil mi, öyle olmasa bu kadarcık bile konuşmazdınız benimle... Tanıdıklarımın arasında sizin kadar nâzik ve terbiyeli kız arkadaş yoktur...

Nurhayat akıntıya kapılmıştı bir kere.

— Tabiî, tabiî, dedi, hatırlıyorum. Çok iyi hatırlıyorum da... Birdenbire... Heyecanımı mazur görün... Şeydemedim...

— İsmimi çıkaramadınız değil mi? Rıfat...

— Evet, şimdi hatırladım Rıfat beysiniz siz...

Kız artık, adamakıllı büyülenmişcesine konuşuyordu. Neyi neden söylediğinin farkında değildi artık. Aklı fikri tanımadığı bir erkekten ikram gördüğünü ve onu kabul ettiğini kardeşine hissettirmemekteydi. Ve bu uğurda ne gerekirse yapmaya adamakıllı karar vermişe benziyordu. Hanideyse, delikanlı şimdi bir yanlışlık olduğunu ve kendisini tanımadığını söylese, Nurhayat eski arkadaş olduklarında ısrar edecekti... Evet, bu garip hâdiseden şimdilik başka türlü kurtulmanın yolu yoktu.

Erkek:

— E, şimdi ne yapıyorsunuz bakalım, diye sordu, gene ayni yerde misiniz?

— E, evet, şu arkada, Gülbaba sokağında oturuyoruz...

Erkek güldü:

— Onu biliyorum canım, evinizi sormadım. İşinizi demek istedim. Gene ayni yerde mi?

— Evet, gene ayni yerde... Siz?

— Ben? Beni sormayın. Ben ordan ayrıldıktan sonra, serbest çalışmaya karar verdim. Şimdi anlatması uzun sürer... Yalnız başıma iş yapıyorum yani... Ama sizin gibi sevimli, temiz iş arkadaşlarımı da unutmadım...

Nurhayat tekrar şaşaladı:

— Ha, öyle ya, eskiden siz de bizde çalışıyordunuz...

— Elbette canım, yoksa nereden tanıyacağız birbirimizi?

— Affedin, ben çok saçmalıyorum...

— Estağfurullah, sıcak, kalabalık... Bunaltıyor insanı... İsterseniz şu köşeye gidelim...

Bu sırada filmin ikinci yarısını bildiren ziller çalmaya başlamıştı. Delikanlı:

— Neyse, dedi, daha fazla konuşmamız kısmet değilmiş... Tekrar karşılaşırsak, daha rahat konuşuruz inşallah... Buyrun, yerinize götüreyim sizi... dedi.

Nurhayat:

— Rahatsız olmayın, diye mırıldandı. Biz gideriz, hem annemle Neriman'a da gazoz götürecektik...

Delikanlı, anlayışlı anlayışlı gülümsedi ve elini uzattı:

— Hay hay, rahatsız etmiyeyim...

Nurhayat aceleyle iki gazoz alıp, birini Fikret'e verdi. Çabuk çabuk içeri daldılar. Kapıdan girerken başını çevirmiş, yine o simsiyah çelik pırıltılı bakışların bütün vücudunu ürperttiğini duymuştu. Delikanlı gülümsemişti...

Annesiyle Neriman'ın yanına geldikleri zaman, ikisi birden Nurhayat'a çıkıştılar:

— A, nerdesiniz ayol? Susuzluktan çatladık...

Nefes nefese:

— Kusura bakmayın anneciğim, fabrikadan eski bir arkadaşa rastladım da...

Deyiverdi Nurhayat! Sonra önüne bakarak yerine oturdu.

Bu yalanı neden ve nasıl söyleyebildiğini kendine bile izah edecek durumda değildi... Yüzü adamakıllı kızarmış, hattâ morarmıya yüz tutmuştu ki, Allahtan, ışıklar sönüverdiler.

«Rüzgâr gibi Geçti» nin ikinci kısmı başladı.

★

Nisan gecesinin bütün yumuşaklığına rağmen, sinirleri kaskatı kesilen Nurhayat, yatağında fırıl fırıl dönüyor, hâlâ o bir çift namlu gibi âdeta kalbine ateş eden o çelik bakışlarla boğuşuyordu.

Aliahım, kimdi o? Neyin nesiydi? Ne istiyordu kendisinden? Bir daha görebilecek miydi? Ne acaip bir işti başına gelen? Ya Fikret, acaba bu anormalliğin farkına varmış mıydı?

Kafasını toparlıyarak, siyah saçlı, siyah bıyıklı delikanlıyı tekrar gözünün önüne getirmeye çalışıyor, yüzünden, hattâ kulaklarında çınlayan sesinden tekrar mânalar aramaya çalışıyordu. Oh yarabbi, ne güç işti bu?

Muhakkak o çocuk tanıyordu onu önceden... Neydi adı? Hah, Rıfat... Evet, tanıyor olmalıydı Nurhayat'ı... Ama nereden? Ayni işyerinde çalıştıklarını hiç, ama hiç hatırlamıyordu... İlk defa gördüğü bir yüzdü bu... Bambaşka bir yüz! Belki çok güzel değildi ama, Nurhayat, böyle bir erkeğe galiba hayatında ilk defa rastgeliyorum diye düşündü...

Vücudu tatlı tatlı ürperdi. Sıkılmış, sağ bacağını yorgandan dışarı uzatmıştı. Bacak, bembeyaz, fildişi gibi parlak ve bütün canlılığiyle Nisan gecesi karanlığında ışıyordu. Yüzükoyun yatmıştı. Göğüsleri, Rıfat'ı düşünürken heyecanla nefes aldıkça sert döşeğin çoktandır atılmamış pamukları üzerinde kütür kütür eziliyor, dudaklarından alev gibi bir öpülmek arzusu geçiyordu. Sahi bak. Nurhayat bunu hiç düşünmemişti. Öpülmek nasıl şeydi acaba? Şimdi Rıfat yanında olsa, sımsıkı sarılıp, onu bir kerecik öpse ne olurdu acaba? Bunu tasarlarken nefesi duracak gibi oldu... Gözlerini yumdu. Simsiyah bıyıklı granit yüzün ihtiraslı nefesini omuzlarında duydu âdeta. Gıcıklandı!

Ah, bu aklından geçenleri bir başkası işitse, çıldırırdı utancından.. Allah korusun diye mırıldandı. Sonra bu mırıltısının bile duyulmuş olacağından korkarak, başını kaldırdı, etrafını dinledi.

Annesi ve Fikret sofada yatıyorlardı. Bu oda iki kızkardeşe aitti. Tabiî yalnız geceleri. Neriman'ın uykusu çabuk ve derindi. İşte sesi, soluğu çıkmıyordu. Kaçıncı rüyasını görüyordu kimbilir? Hınzır kız diye düşündü, onun da hayalinde yaşayan biri var mıydı acaba? Kimbilir gizli gizli neler kuruyor da, ablasına söylemiyordu. Kendi hayallerini birdenbire unutarak, bir metre ötesinde yatan Neriman'ı seyre koyuldu. Onun da göğüslerinin inip kalkışından, dudaklarının kıpırdayışından, bacaklarının kollarının duruşundan kendi heyecanına benzer mânalar çıkarmaya çalışıyordu.

O ne? Neriman'ın gözleri açıktı galiba? İyice kalkarak baktı. Evet, açıktı. Ama hiç kıpırdamıyor, öyle sessiz, hareketsiz, hattâ nefes almıyormuş gibi duruyordu... Aman Allahım, sakın birşey olmasındı kıza...

— Neriman... diye yavaşça seslendi.

— Efendim...

Şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırdı. Allah Allah nasıl olurdu bu? Neriman uyumasın? Sebep neydi?

— Şey, diye kekeledi, uyumuyor musun?

— Hayır...

— Neden?

— Ne bileyim, uyuyamıyorum işte!

— Canın mı sıkılıyor?

— Evet...

— Nen var?

— Bilmiyorum dedim ya...

İkisi de sustular.

Neriman bir müddet sonra hafifçe öksürdü. Nurhayat'ın merakı adamakıllı artmıştı. Bu öksürüğü fırsat bilerek:

— Kız, hasta mısın yoksa? dedi.

— Yoooo...

(Devamı var)

Bir kadın kendisini dövmeyen kocasından dâvacı oldu. (Gazeteler)

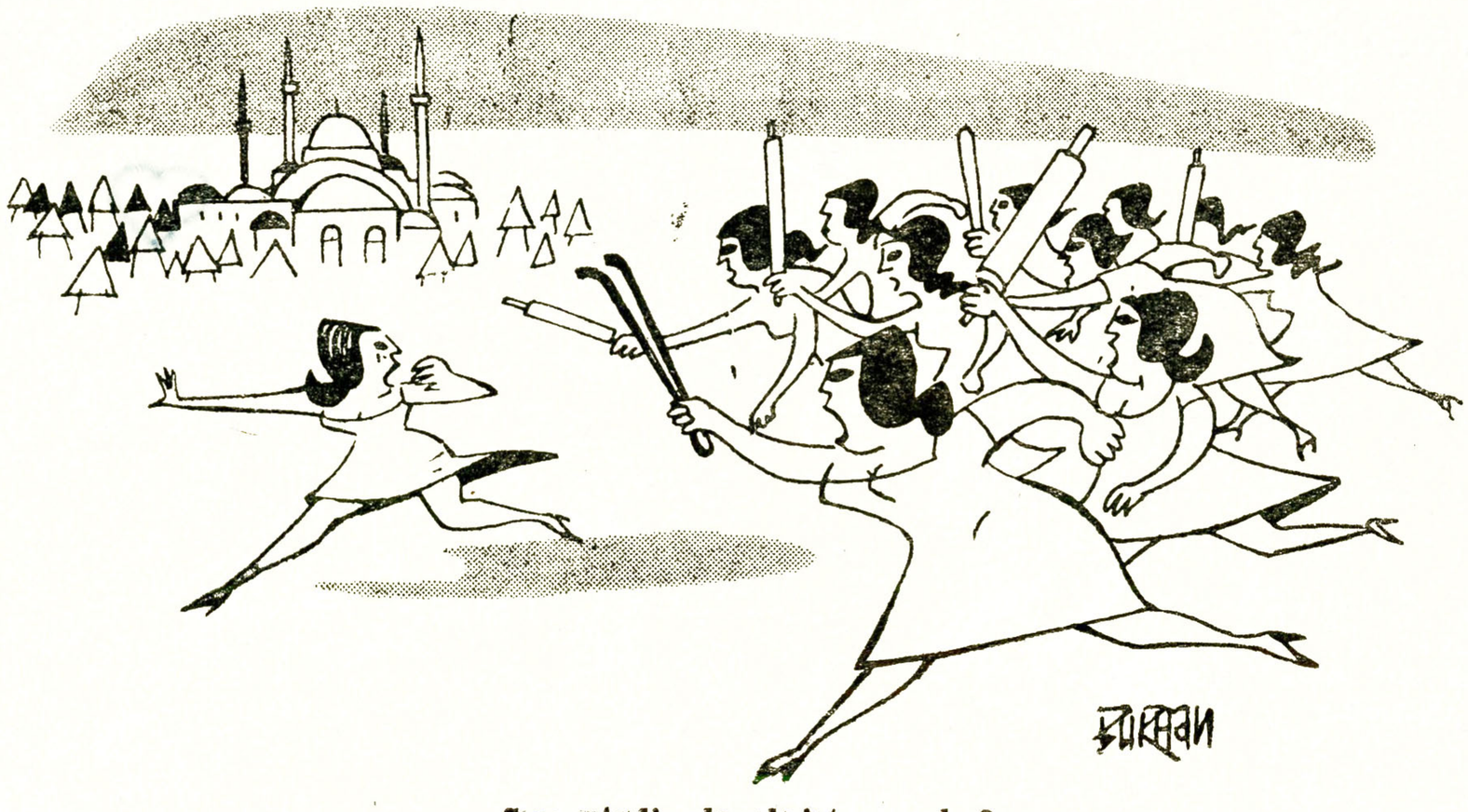

— Sen miydin dayak isteyen, ha?..

DÖRT BUCAKTAN KARIKATÜR

—HASTA AŞAĞI KATTAKİ HANIM, DOKTORCUĞUM, NİÇİN ISRAR EDİYORSUNUZ?..

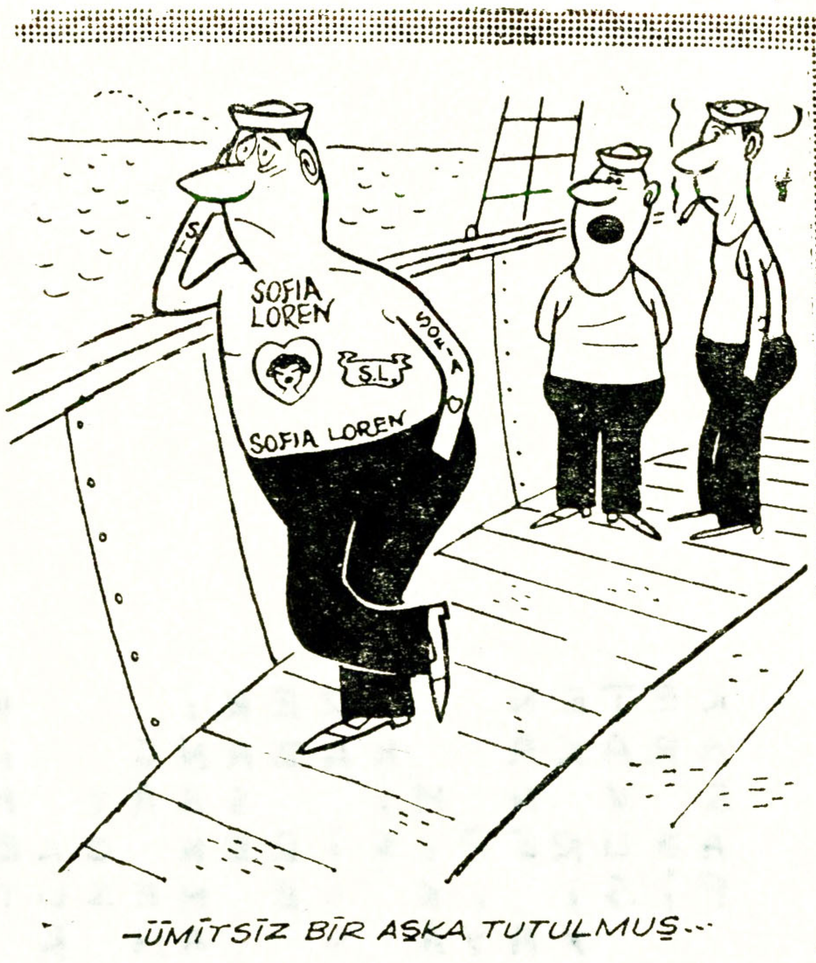

—ÜMİTSİZ BİR AŞKA TUTULMUŞ...

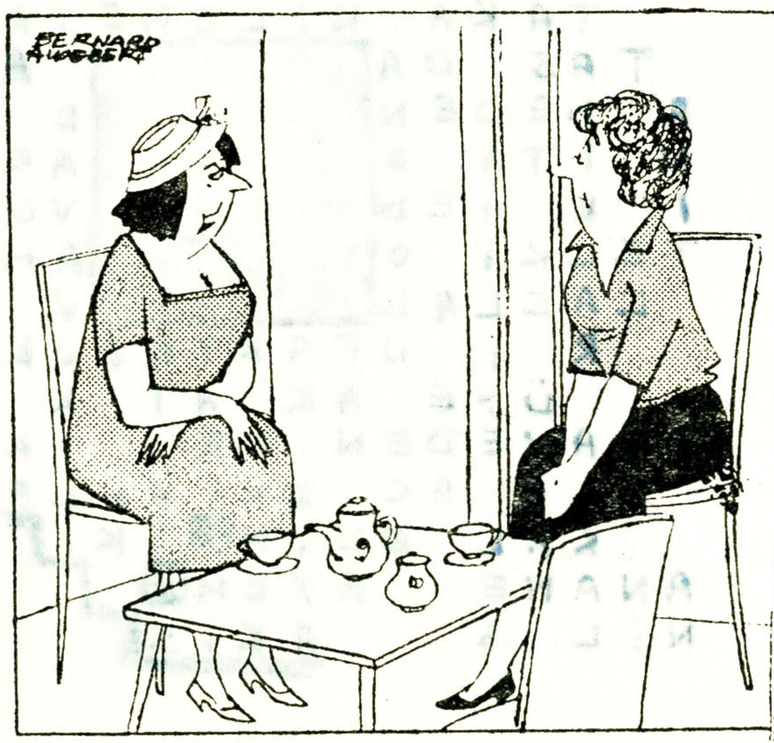

—GALİBA İYİ BİR DOKTOR DEĞİL, DAHA BENİ HİÇ SOYMADI!..

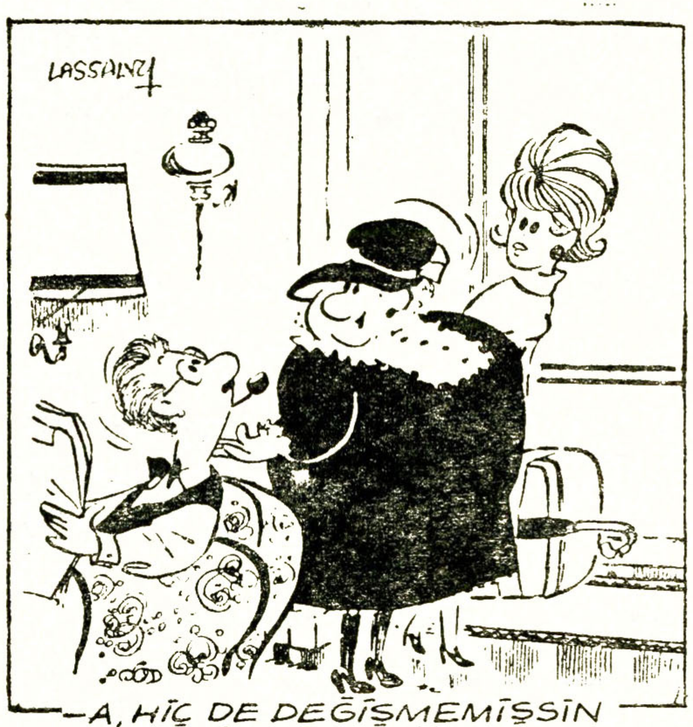

—A, HİÇ DE DEĞİŞMEMİŞSİN SEVGİLİ DAMATÇIĞIM... ESKİ SALAKLIĞIN ÜZERİNDE!

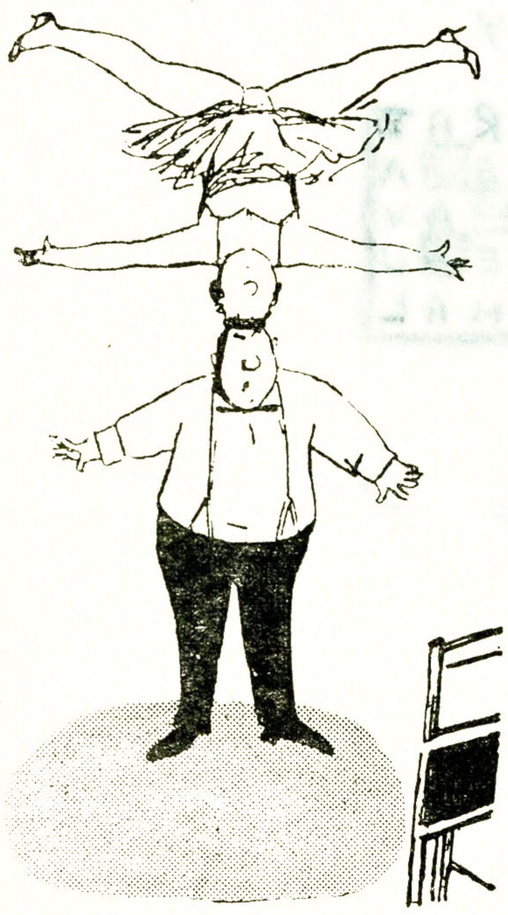

—HAPŞIRACAĞIM, MARİ!..

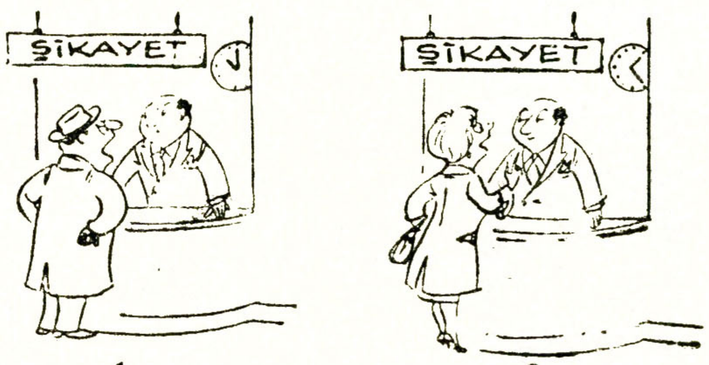

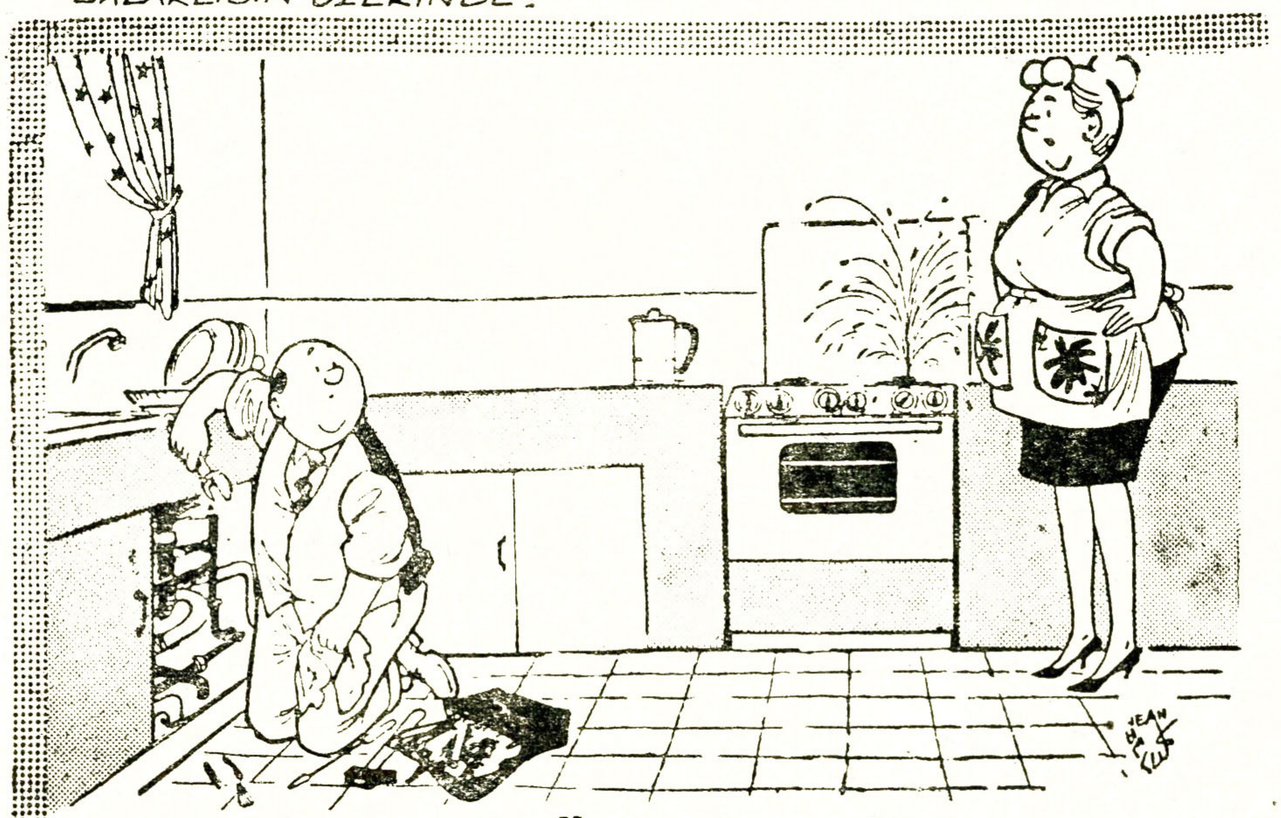

—AMAN NE GÜZEL TAMİR ETTİN, HAVA-GAZINDAN SU FIŞKIRIYOR!..

YAZIBIZ

Eğlencelik Eğlencelik Eğlencelik Eğlencelik

Soldan sağa :

1 — Bir kumaş. — Ümit Dünyası isimli yazısız romanımızın çizeri (resmi ortada). — Bir din adamı. 2 — Bir yaz sebzesi. — İşten beklediğimiz. — Reklâm. 3 — Nota. — Zaman ölçüsü. — Dursa. 4 — Bir tatlıyı yapan. — İngilizce peki. — Bir renk. 5 — Bir balık. — Çiftle. — Mutlu eş. 6 — Yürüyen. — Para verip aldığımız. 7 — Bir deniz aracı. — Uzunluk ölçüsü. 8 — Bir kap. — Tersi isim. — Kara değil. 9 — Soru. 10 — Başına (i) gelirse kesinti olur — Dost. 11 — Tersi, arabacının atlara dediği — Tersi, emir — Eski zaman yargıcı. 12 — Sonuna (n) gelirse tesir altında bırakmak olur. — Kör. — Bir meyve. 13 — Tersi, bir çiçeği al. — Televizyonun rumuzu. 14 — Gösterişsiz adam. 15 — Aza. — Renk. — Bir hayvan. — Başına (k) gelirse, bizler oluruz. 16 — Büyüten. — Asker. — Sonuna (e) gelirse, anlaşmalı olur. — Gelir. 17 — Tersi nida. — Zavallı insanlar. 18 — Gitme. — Fecî. — Sayı. — Renk. — Bir spor. 19 — Gelenek. — İngilizce, ben. 20 — Afrika'da bir nehir. — Yankı. — Tamamlamak.

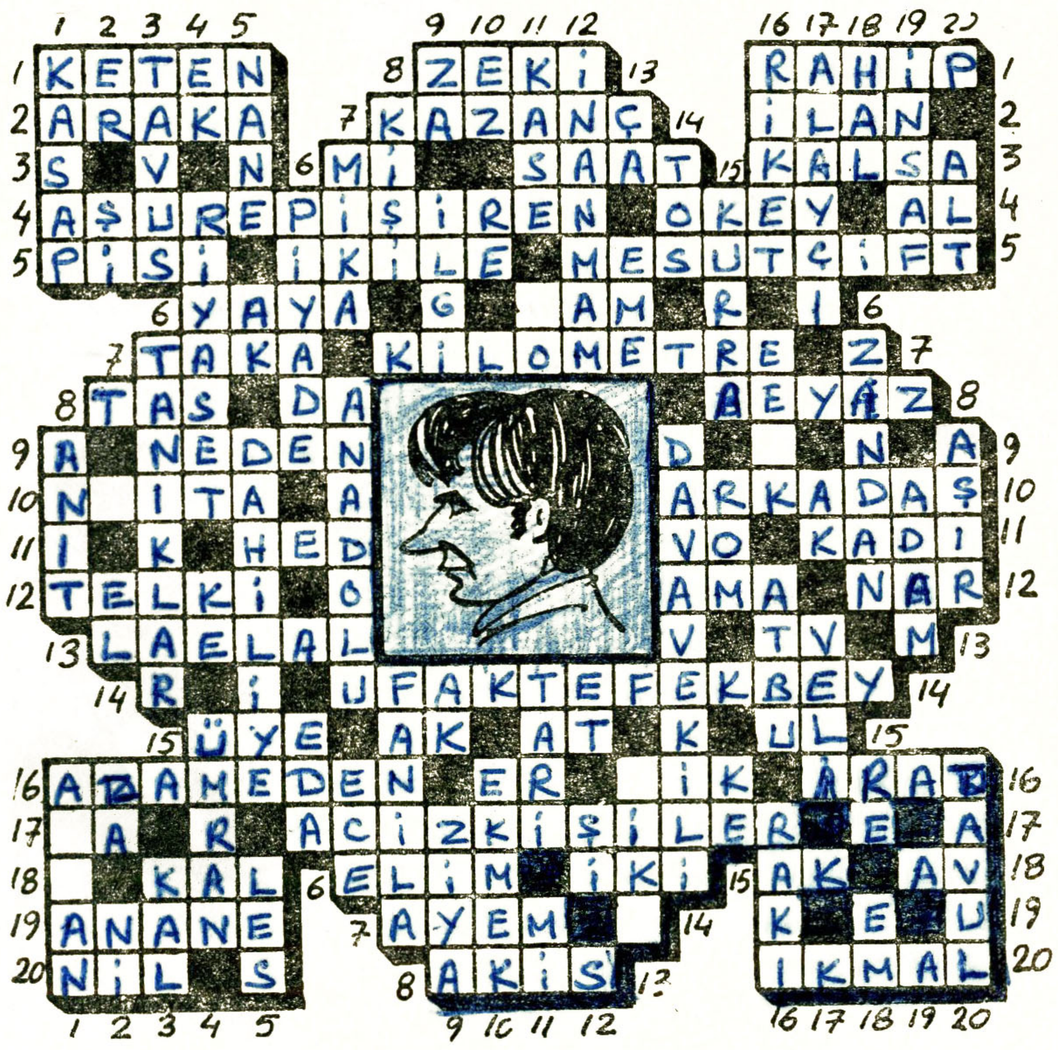

Yukardan aşağıya :

1 — Et satan — Âbide — Bir isim. 2 — Asker — Tersi, yaptığımız — Bir uzvumuz — Tersi, çok değil — Tersi emir. 3 — Bir kuş — Şahitler — Gitme. 4 — Yama — Başkanlık — Tersi ilâve — Bayan ismi. 5 — Kokulu bir bitki — Renk — Bir Bakanlık — Tersi su baskını. 6 — Askerlikte bir sınıf — Tavır. 7 — Cama benzer bir madde — Yurdumuzun Trakya dışında kalan bölgelerine verilen isim — Prenses. 8 — Şahıs — Bir giyim eşyası. 9 — Tersi çok değil — Alâka — Bir renk — Işık. 10 — Bir emir — Bir nota — Yediğimiz. 11 — Bir nevi tabak — Tersi emir — Sonuna (h) gelirse, bir ders kitabı olur — Nota. 12 — Kanmam — Gıda maddesi — Tersi, yaptığımız. 13 — Tersi, tok değil — Sonuna (k) gelirse bir işe verilen olur — Anlaşmalı oyun. 14 — Koçun vurduğu — Avukat. 15 — Bir piyango nev'i — Bir içki — Tersi yama. 16 — Tersi kediye takılan ad — Meyyal — Başına (m) gelirse, basılmış kâğıt olur — Bir içki. 17 — Başına (k) gelirse, bir zenaatkâr olur — Bir renk — Erkek adı. 18 — Sebze ve meyvenin toptan satıldığı yer — Hapishanenin bir başka adı — Bir nota — Emir. 19 — Acımak — Kişi. 20 — Üst değil — Yürüt — Ramazan müziği.

GEÇEN HAFTAKİ :

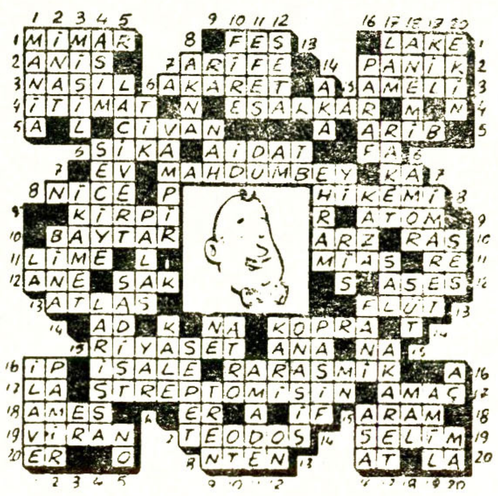

FALINIZ

KOÇ BURCU : Gün doğar sabah olur, herkes kendi burcunu okur. Siz de aynı şeyi yapıyorsunuz. Burç okumak borç hesaplamaktan daha kârlı olduğundan, aman bu işi bırakmayın.

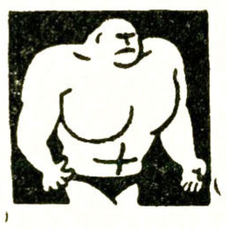

BOĞA BURCU : Yere basmadan yürünmez. Kapalı gözle görülmez. Olmayanı vaadetmekle birşey eksilmez. Savurun öyleyse. En çok yalan söyleyebilenin en güzel yaşadığı devirde siz neden kenarda kalasınız?

İKİZLER BURCU : Haftanız güneşli başlayıp, yağmurlu bitecek. Radyolardaki seçim konuşmaları başınızı şişirecek. Haftanın ikinci yarısında işlerinizin düzelmesine mukabil, bir dostunuzun kapı arkasına saklanıp «pöh» demesi, sizi epey ürkütecek.

YENGEÇ BURCU : Yoo, insan yemeden yaşıyamaz. Biliyoruz ya iştahınız, ya da paranız yok ama, atalarımız can boğazdan gelir demişler. Çeşitli yiyin. Bugünkü yemek listemiz, kalkan tava, ıstakoz, koç yumurtası... Evlere servisimiz vardır. Aşçı Haso.

ASLAN BURCU : Bak aslanım; Edirnekapı'dan kalkan otobüsler Eminönü'ne kadar gider. Oradan Karaköy'e gitmek için Köprü'yü geçmek şart. Ama, ille Mısırçarşısına gideceğim dersen Yenicamii geç ve sola sap. Çarşıda aktar Emin'i herkes tanır.

BAŞAK BURCU : Bu hafta yıldızınız mutluluklar getirecek. İ.E.T.T. tahsildarı elektrik makbuzunu getirecek. Bakkalın çırağı borç listesini getirecek. Bütün bunlardan sonra bir görevli seçim kartlarınızı getirecek, hafta sonuna kadar bunların tasnifiyle uğraşacaksınız.

TERAZİ BURCU : Yıldızınızda esnafın damgasız terazisi gibi bir ayarsızlık var. Bizde de üzerinize âfiyet rahatsızlık var. Önemli değil, mevsim hastalığı... Millî ligde bu hafta B.J.K. - P.T.T. maçları var. Memlekette mahallî seçimler var.

AKREP BURCU : Bu hafta herkes sizden birşey bekliyor. Ama üzülmeyin alamıyacaklar. Pazartesi saat tam onikiyi üç dakika yedi saniye geçe kapınızın çalınması, komşu çocuğunun saati sorması muhtemeldir.

YAY BURCU : Karmakarışık hesaplar içindesiniz. Kafanızı takmış, «Dokuz kere dokuz yetmiş bir» deyip duruyorsunuz. Yetmiş bir olur mu birader? Bal gibi seksen bir işte! Bu kadar yanlışlık olur mu canım?

OĞLAK BURCU : Kalbinizin sesini dinleyin. Büyüklerinizi dinleyin. Radyoda şarkılar var, açın dinleyin. Dinlemekten yorulunca biraz da siz söyleyin. Dinleyeniniz olmasa bile üzülmeyin. Sizi de, biz dinleriz.

KOVA BURCU : İntizamsızlık yalnız bizde değil. Yukarsı da öyle. Karmakarışık. Burcunuz, borcunuzla karıştığından, bulmamız mümkün olmadı. Bu yüzden size tahminî atışlar yapmak zorunda kaldık. Haftaya on ikiden vururuz inşallah.

BALIK BURCU : Burcunuzda havalar yumuşamaya yüz tutmuş. His hayatınızda bahar rüzgârları esiyor. İş hayatınız Temmuz güneşiyle yanıyor. Kuzum ne oluyor böyle? Mevsimleri siz mi şaşırdınız, biz mi?

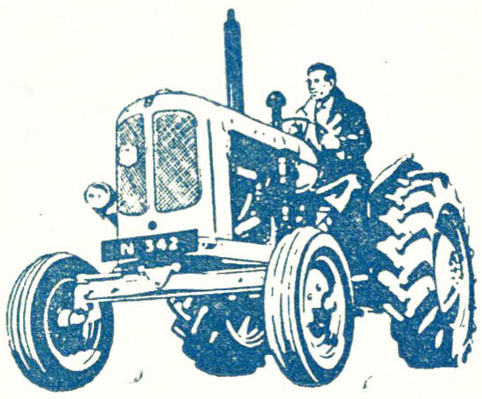

EN UZUN ÖMÜRLÜ LÂSTİĞİ ALARAK TRAKTÖRÜNÜZÜN LÂSTİK MASRAFINI ASGARİYE İNDİRİNİZ

Yapısında Armorubber ipliği bulunan Kelly «Kant Slip» Nylon Traktör ve Greyder lâstikleri sağlamdır. Uzun ömürlüdür, her çeşit toprakta en yüksek çekme kuvvetini sağlar

KELLY Springfield TIRES

Türkiye Umumi Mümessili :

ÇUKUROVA İTHALAT VE İHRACAT T.A.Ş

İSTANBUL	ANKARA	İZMİR	ADANA
474830	124460	24159	4723

(Amca : 12)

AMCABEY'in Oğlu

Mahdum Bey

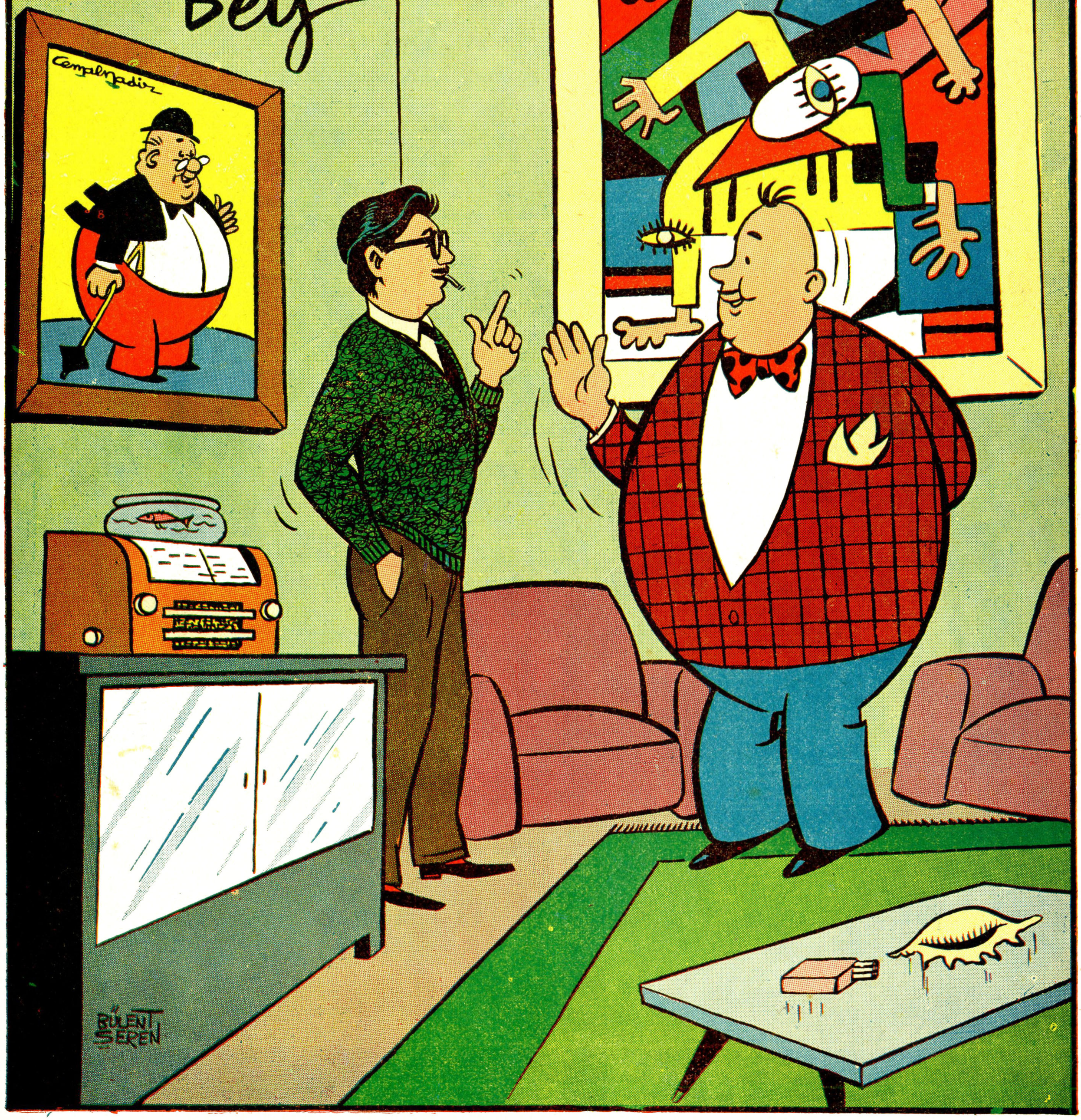

— Kuzum Mahdumbey, bu çarpık resmin sende işi ne?..
— Rahmetliden yâdigâr... Her gün bu resme bakar, bakar «Doğruluktan ayırma, Yârabbi!» diye dua ederdi!